

COTITURA ISTORICĂ

Desen de H. LERU

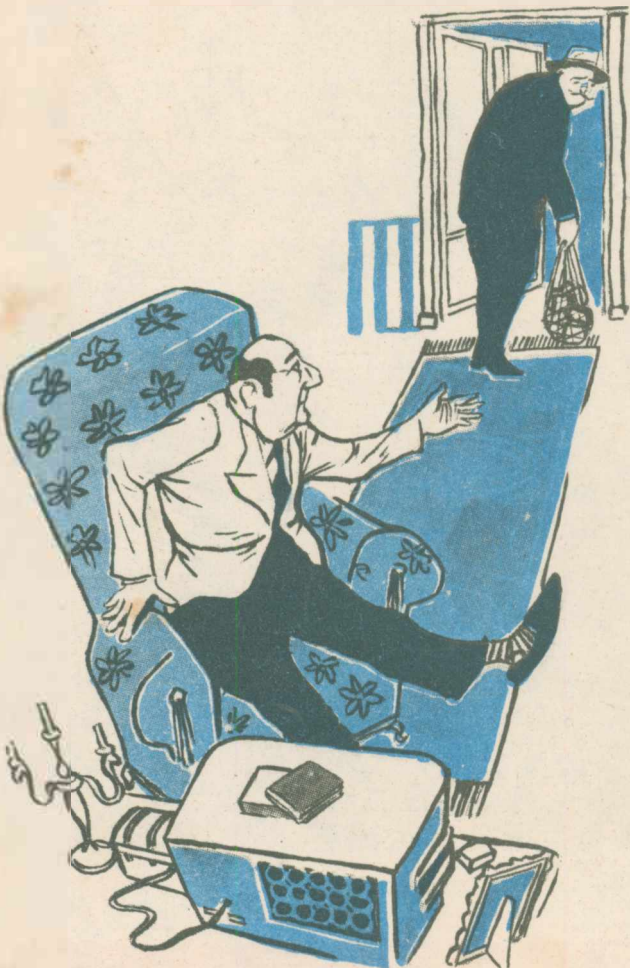
urzica

ANUL VII * Nr. 15 (139) * 20 AUGUST 1955 * 16 PAGINI • 75 BANI

Desen de NELL COBAR

PE CHESTIE DE MORAL

- Ce zici de chestia asta, coane Alecule?
 - De care, mă Fănică?
 - Asta cu alimentarele! Nu văzurăți?
 - Ce, mă? Le închide?
 - Nu, coane! Le umple! E pline, coane, de și se rupe inima!
 - Fugți, mă, de-aici! Se cunoaște că nu ascuți pe unde scurte! Ce pline? Care pline? Aruncă cu praf în ochii lumii!
 - Da, coane, aruncă! Aruncă cu praf de lapte, aruncă cu șuncă, cu mezeluri, cu lămi! De n-aș vedea cu ochii mei, aș zice și eu ca dumneavoastră și n-aș contrazice postul nostru mult iubit, care vrea să ne dea curaj! Dar văz, coane, văz! Una aud la dumneavoastră, și alta văz în oraș! E rău, coane, e rău, ascultați la mine!
 - Lasă, mă, că și pe vremea noastră era șuncă, era lămi, era mezeluri... Ce, e invenția lor?
 - Coane, acu', că sintem între noi, s-o spunem p-a dreaptă, mîncau ăștia pe vremea noastră șuncă și italian? Lămi și portocale? Sardele și icre? Hai? Că ăștia umblau cu litra! Dă-mi o literă de ulei, dă-mi o sută de grame de zahăr, mai dă-mi fasolea și gata masa! Acu' nu-l vezi? „Șuncă ai? Mai slabă! Mai grasă! Da' italian? Mai uscat! Și portocale? Dă-mi alta, asta are coaja prea groasă!” Așa-i auzi, coane! Că mă uit la ei cînd cumpără! Fir-ar ai naibii! Zici că neam de neamul lor numai delicatessuri au înghițit! Și parcă să ne facă în necaz nouă și postul nostru scump, mereu le deschide alte prăvălii! Și dau buza, coane Alecule! Că parcă s-au și înmulțit.

- Fugți, mă, de-aici, că exagerezi! Chiar ieri spunea vocea că...
 - Știu, coane, știu! Dar spune și dumneata; să crez urechile, sau să crez ochii?
 - Mă, Fănică, mă! Trebuie să te adaptezi situației, altfel îți pierzi moralul! Dacă așa cere momentul...
 - Ce moment, coane, că mergem pe doișpe ani...
 - Așa-i mă, în politică! Carevasăzică dacă așa cere momentul, închide ochii și destupă-ți urechile! Și pe urmă ăștia roșu-tău, mă, deschide gura! Așa îți ridici moralul tău și-l mai ridici și la alții!
 - Încerc, coane, pe ochii mei că încerc, dar nu mai merge! Cum zic ceva, cum mi-o întoarce! Ba, într-un tramvai m-au luat cițiva și de guler! Abia am scăpat că m-am smucit la primul Ziceam și eu de alimentare că nu-l, că se termină, că...
 - Păi, ce, mă, este?
 - Cum?... A, da... aveți dreptate... Moralul... Nu-l, coane! Zău nu-l! Nimica nu-l!
 - Ei vezi? Așa te vreau! Așa se ridică moralul!
 - Da, da! Aveți dreptate, coane! Nu este nimic! Apsolut nimic... Lăsați că învăț eu...
 - Bravo! Da' în pachet ce ai?
 - Unde?... Aa, în pachet! Păi, luai niște șuncă... niște tobă... puțin unt...
 - Zău?... Ia desă să luăm o gustărică...
 - Cum? Ce să fac?... Fii serios, coane! Vrei să-ți scada moralul și pe urmă să dai vina pe mine? Păi, se poate?... Tocmai dumneata? Uite că am și plecat... Mai trec eu pe la dumneata!... Să trăiești, coane!...
 S. R.

Într-un tîrziu, o nouă detunătură răzbi întunericul necuprins, despletind pe deasupra îndepărtatelor adîncuri beteala transdărilor a unei rachete.

Și deodată se făcu atîta liniște că pînă și molifții uriași încetară să-și mai legene frunțile, încremenind gînditori ca niște adînci ascotitori ai stelelor fără număr.

Dinăuntru, glasul cabanierului cădelniță somnoros, neînduplecat:

- Ora închiderii, vă rog!

Colonelul Oniu întinse mina după chibrituri. Flacăra îi lumină pentru o clipă fața tinerească, prelungă, cu bărbia ușor repezită înainte.

- Aș zice să ne mai aducă niște cafele l propuse.

- Și cite un „deț“ de rom! Îndrăzni un bătrîn colectivist din Pîncota.

Cineva se ridică să-l înduplece pe cabanier.

- Mai departe, tovarășe colonel! se rugă o fetișcană cu cozi. Vestigiul mai departe l Colonelul se uită visător la orașelul care adormea jos în poala împădurită a dealurilor, zîmbi și continuă domol:

... - Un ceas, acolo, nu-i mare lucru cînd e vorba de o fată. O aștepti și două dacă n-ai văzut-o de mult. Și trei...

Dar să-i păzești ușa de seara pînă a doua zi dimineața, cu tîmpla proptită pe raniță, apoi asta, ehe, zic și eu „planton“.

M-a trezit hărmălaia îndrîjită a orățăniilor. În fața mea un oltean cu coșurile:

- Din ce regiment ești mă, frati-miu? Uite de ce-mi ardea mie!

Am dat fuga la ușă. Lacătul era tot acolo. Neatîns.

În curticea năpădită de leandri și zorele, gospodinele legate la cap scoteau lucrurile la soare. Altele întindeau rufe. Am întrebat pe una din ele. Femeia a ridicat din umeri. Nu știa. Noroc de-o băbătie smiorcălită și unsuroasă, proprietăreasa.

- Nu dă cu nopțile pe casă, măicăăă! Parcă ce, 'mneata ești singurul care o cauți?... Iaca, poamă bună!

Parcă atîta picătură mai așteptase amarul din mine. Ca un smintit m-am năpustit pe poartă.

Olteanul după mine. Sca!

- Am și eu un frate, pe Eanache... Eanache, deh!... Cum de nu-i știi?... Tot pe front și el... Cu „26“!

- Uite, vedeți... aici colonelul Oniu se opri ca să primească din mina cabanierului ceașca aburindă de cafea... unora dintre noi nu le vine să creadă că sînt pe lumea asta anume întîmplări care schimbă felul de a fi al omului mai repede decît ai gîndi.

Bunăoară, ce-ați zice, rogu-vă, de unul ca mine, domol cum mă știți, și grijuliu pînă și de umbra pe care o calc, să mă vedeți dintr-o dată alergînd năuc, îmbrîncind trecătorii, și gata să mă iau de gît cu primul care mi-ar sta în drum.

Ce-al zice, Aron-baci?

Și colonelul zîmbi spre bătrînelul care încremenise cu „dețul“ de rom la jumătatea drumului.

- Iacă așa am fost atunci. Închid ochii și parcă mă văd așteptînd-o în fața fabricii, unde o știam cînd am plecat.

Și în ce hal mă arătam, dumnezeule! Zdrețăros și nebărbierit de-ai fi zis că numai ce am ieșit din cine știe ce fund de ocnă.

M-am așezat pe un morman de moloz și mi-am cuprins cu palmele amîndouă fruntea.

O mină mi-a atîns umărul. Portarul, un moșnegeț cu mustața îngălbenită de tutun, mă îmbia blînd către umbra castanilor din curtea fabricii.

M-am smucit scurt. Să mă fi lăsat în pace! Noroc că tocmai suna de plecare, altminteri cine știe ce vorbă i-aș mai fi aruncat.

M-am apropiat de poarta pe care se năpusteau, gălăgioase, lucrătoarele. Un comisar măruntel, cu obraji de fleică în sînge, le cerceta.

- A-ncoace fă, coșul!... Repede!... Ia desfă!... Ceva manifeste...

Și deodată o văzui venînd. O clipă simții ceva ca un gol adînc și din toată volinția mea de pînă acum nu mai rămase decît

o blată inimă, o nimica toată, ia l care se zbătea cu atîta înverșunare, de-ai fi zis că acu-acu o s-o ia razna prin căpușeala ves-tonului.

M-a văzut și ea. Numai decît. Ochii l s-au umplut de lacrimi. A scos un strigăt și s-a repezit cu brațele deschise la mine. Cu cită bucurie ne-am îmbrățișat!

Colonelul Oniu dădu peste cap ultima picătură de cafea. Apoi rise.

- Te gîndești, zău așa, cite hotărîri nu poate să ia uneori omul la mînie!

Nici nu mai știu cum a trecut vremea. Într-un tîrziu soarele a scăpătat roșu și în jurul nostru s-a făcut liniște. Nu se mai auzea decît vocea răstîtă a unui gradat hitlerist care comanda pe undeva pe aproape.

- Rechts!... Links, Links, Kinder!...

În lemnul băncii, adînc încrustată o inimă. Și dedesubt: „Fritz - 1944“.

Un ofițer de jandarmi decorat și pudrat a trecut cu patrula. Mi-a cerut bilețul. Jandarmii mi-au făcut cu ochiul. Strașnică fată! Ah, ce i-aș mai fi cîrpit. Locotenentul m-a cercetat îndelung cu cravașa.

- Uitați-vă hal de ostaș! Dacă te mai prind așa, te leg!... Marș! Și s-au dus.

În urma lor fata mi-a petrecut brațele pe după gît.

- Răbdare! Ai răbdare!... Ca mine nu mai vezi nici unul pe aici!

I-am mîngîiat încetîșor mina. Pe inelarul sting o pietricică albastră, mică, mică de tot, pe o frunzuliță de „nu mă uita“. Inelul nostru de logodnă.

Se făcuse întuneric. O sireună șuieră încetarea lucrului. Fata tresări. Păru că-și amintește de ceva.

- Trebuie să plec! spuse. Și se ridică. O privii uitit.

- Să plec? Pentru ce?... Unde să plec?

- La... fabrică!... Am... am uitat să-ți spun. Sînt de noapte!

Și deodată începu să plîngă. Se lipi strîns de mine.

- Haidem!

Îmi ridicai anevoie ranița și arma și așa, înlănțuși, o petrecui o bună bucată de drum.

La un colț își trase repede mina.

- Rămii cu bine! spuse. Își uscă lacrimile.

„Nu, nu, te rog!... Nu mă mai conduce!... Și așa am întîrziat! Știi cum e la noi, la fabrică!“

Ne îmbrățișarăm.

- Cu bine!

Și o rupse de fugă.

Cîteva clipe rămăse loculul, descumpănit, privînd-o cum se mistuia în forfota de trecători și tramvaie.

Ei și acum, întrebați-mă ce mi-a venit să bat totuși singur drumul înapoi la fabrică!

Și portarul:

- Noaptea?... Da' ce-ți veni? De o lună și ceva de cînd nu mai lucrăm noaptea!... Mîine dimineață!...

Ori poate credeți că am băut ceva de mai clătînam în halul ăla? Nimic nu băusem. Abia acum aveam de gînd să beau...

Am intrat în prima circiumă. Parcă o văd: la colț.

M-am dus întins la teștea. La o masă un chefliu se vîlcărea a tango. Am cerut un pahar și încă unul. Deodată mi s-a părut că visez. În fund de tot, la una din

mese, ea. Nu era singură! Cineva, un bărbat tînr, îmbrăcat într-o bluză, îi șoptea ceva la ureche...

O clipă privirile noastre s-au întîlnit. Am văzut-o cum a tresărit. S-a ridicat să-mi spună ceva...

I-am întors spatele și am ieșit repede în stradă.

Răcoarea nopții m-a înviorat... Pe urmă...

Colonelul Oniu își căută pe pipăite, în buzunarele vestonului, o țigară.

Aruncă o privire spre cerul pe care stelele începuseră a pâlî și rămase așa, cu ochii la fișia îngustă, strălucitoare, care se aprindea departe, hăt, la marginea albăstrii a orașelului.

-Priviți! strigă fetișcana cu cozi, arătînd undeva în jos...

Prin picla primelor adieri ale dimineții, una, două, trei rachete se repeziră printre stelele uitate ici-colo, desfășurînd uriașe evantale de lumină care căzură peste poiana din spatele cabanei.

Deasupra orașului licăriță, neașteptat, buchete multicolore de lumină.

- Priviți! mai strigă ea.

Sus, sus de tot, o ghirlandă uriașă: 23 August 1944-1955.

- N-ați terminat, tovarășe colonel! aminti cineva. Și împinse binisor un pahărel neatîns de rom. Colonelul făcu un gest de împotrîvire. Continuă.

- Înainte de a pleca în Tatra am încercat de cîteva ori să-l prind urma. Credeam că o uitasem dar parcă tot mă mai încercau din cînd în cînd unele neliniști.

La fabrică nu mai lucra de mult, iar pe acasă, dacă aș fi luat de bune spusele proprietăresei, nu mai dăduse de vreo lună și mai bine... Așa că... - ridică din umeri - asta a fost tot.

- Tot?

Pe chipul oacheș al fetișcanei cu cozi năvăli deodată atîta amărăciune, încît fără să vrea colonelul pufni în ris.

- N-ați mai întîlnit-o niciodată? stăruia cineva de la masă.

- Ei, cum nu? Ba ne-am întîlnit și ne întîlnim mereu de la o vreme încoace.

Bunăoară, stați să vedeți. Acum cîteva ani comandam o unitate de panduri în orașul X.

În ajunul lui 23 August, m-am dus la regiunea de partid să stabilim împreună programul defilării. Secretarul, nou. Abia venise de cîteva zile. Mă uit bine la el. De unde îl cunosc eu pe omul ăsta?

Și deodată am simțit un val de amărăciune încetînd-mi sufletul. Amintiri pe care le socoteam de mult uitate au tresărit ca un junghi.

Omul acesta... ei bine, omul acesta era tînrul pe care-l întîlnisem în noaptea aceea la circiumă. Tînrul care șoptea la urechea...

Cineva intră să anunțe:

- Sora dumneavoastră, tovarășe secretar! E aici în biroul de alături. Așteaptă.

M-am ridicat numai decît. Celălalt se împotrivi.

- Nu e nevoie, tovarășe colonel! Două cuvinte și am isprăvit cu ea. Cu ocazia asta ai s-o cunoști și dumneata... O fată și jumătate.

I-am întins mina.

- Am lucrat împreună în ilegalitate, continuă el, lat-o!

Am încremenit. Mi-am dus mina la frunte. Biroul, scaunele, toate se învîrteau cu mine.

În prag, surizătoare, apăruse deodată ea. Fata.

Aici colonelul socoti că povestise de-a-juns. Începu să-și adune lucrurile de pe masă.

- Ia stal o țîrucă! Se auzi glasul bătrînelului colectivist. Da' fata, mă rog frumos? Ce s-a făcut fata?

Toate privirile îi așteptau întrebătoare. Colonelul căută o țigară.

- Fata?

Cineva de lîngă el, soția, scăpără scurt. Întinse chibritul. Colonelul avu un zîmbet. Prinse mina nevesti-și și o arătă cu inelarul în afară. Și pe inelar o pietricică albastră mică, mică de tot, prînsă pe o frunzuliță de „nu mă uita“.

- Iată fata!

TINERETE NOUA

de O. CONSTANTIN

Vezi tu, băiete... poate mustața mea bălană,
Sau timpul care mi țese bumbacul din sprinceană
Dau vorbelor pe care ți le rostesc acum
Arhaicul lor timbru și graul lor parfum.

În general cei tineri când le vorbesc cei maturi,
Sînt bombardat cu pilde, dojene și cu sfaturi
Și sfatul celor maturi plus tonul protector
În un zgomot pentru tineri puțin... supărător.

De fapt bătrînii încearcă pe tineri să-i învețe
Cum să-și administreze un dram de tinerețe.
De pildă, uite, poate chiar tu, când îți vorbesc
Te temi să nu tau tonul acesta bătrînesc...

Nu te uita la mine, la șanțurile feții,
Căci nu e zăbrăcitură stampilă bătrînă,
Nu te gîndi în clipa cînd mă îndrept din șale
Că mă cuprinde timpul în plumbul zalei sale.

Nu-mbătrînesc, băiete, nu mă prioi așa,
Căci ziua, ziua asta, de fapt e ziua mea.
Nu te uita, nepoate, la perii mei bălanți,
Sînt tînăr, foarte tînăr: am unsprezece ani!

Nu sînt bătrîn, băiete, să-ți intre bine-n cap!
E drept, în cursa premii pornesc cu handicap
Dar oăd aceeași dungă de perspectivă marl,
Ca tine, chiar prin zidul convex de ochelari.

Nu sînt bătrîn, băiete... așa cum s-ar părea
(Să nu crezi prin aceasta că-am dat în mîntea ta!)
Nu sînt bătrîn; în mine și azi ca altădată
Același puls năvalnic continuă să bată.

Același puls oibrează cu voi pe aceeași coardă
Și îl marchează un petec de cocardă!
Nu te uita că anti-mi-au pus sub ochi chenar,
Nu sînt bătrîn, sînt tînăr, sînt foarte tînăr chiar.

De ce îmi numeri pașii? Ce, ți se par mărunti?
Tot merg în rînd cu tine! Zăbrăcirea mele frunți
Îi numeri poate și rîsul de-ncrețituri?... Ei și!
Întineresc într-una și voi întineri!

COINCIDENȚE

de SORIN RAȘCANU

- Noroc, Mitică!
- Să trăiești, Alecule...
- Ce mai dregi, mă, Mitică?
Tot acolo muncești?
- Tot...
- Dar ce ai, că te văd cam
acrit...
- Eh... Necazuri, mă, Ale-
cule...
- Ce necazuri, Mitică?
- Bebele, mă, bebele... Coin-
cidențele astea mă omoară...
- Nu pricep...
- Stai, mă, Alecule, ție îți
spun, că-mi ești prieten... Ar-
ză-le-ar focul de coincidențe,
că de la ele mi s-a tras... Mă,
Alecule, tu mă știi pe mine,
corect, conștiincios, cinstit,
nu?
- Ei, asta...
- Stai să vezi... Acolo unde
lucrez eram foarte bine văzut...

Șeful, mort după mine... știi
doar că mă pricep să mă fac
simpatice...

- Oho!...
- Așa... Într-o zi, primesc un
telefon la birou de la nevastă-
mea: „Vino repede, îl este rău
lui Nicușor“.

Mă duc la șef, îi spun, mă
invoiesc și plec. Se speriasc
nevastă-mea degeaba... Dar mie
mi-a prins bine...

- De ce, mă?

- Am plecat de la birou pe
la unsprezece... Și am rămas
acasă... Nici nu-ți dai seama ce
plăcut e acasă în orele de bi-
rou... Și-mi vine ideea! După
cîteva zile, hai la șefu'! Zic:
„Tovarășe șef, îl este rău ne-
vesti-mi! Vă rog...“ și am tu-
lit-o... Primăvară, aer curat,
nici nu-ți dai seama ce plăcut

e în Cișmigiu, în orele de bi-
rou... Și, uite așa, am început...
Altă dată zic: „Tovarășe șef,
vă rog să mă învoiți! Am o
cununie în familie! Se cu-
nună frate-miu“. Știi, mă, Ale-
cule, trebuie să bați la inima
omului! Cit o fi el de aspru,
nu-ți răpește o bucurie! Ce,
în fiecare zi ți se cunună ci-
neva în familie?

- Pe cine a luat?

- Cine?

- Frate-tău...

- Pe nimeni... Dar am avut
eu ceva treabă în oraș și l-am
cununat... Și, cum îți spun,
începu să am o treabă: pre-
texte! Îmi trebuiau, mă, motive
serioase, că nu poți să te in-
voiești, așa, pentru orice fleac...
Și, dă-ți seama ce chin pe mine
să găsec de două, trei ori pe
săptămînă, chestii noi... Mi-am
însurat toți frații, mi-am mă-
ritat toate surorile, mi-am omorît
trei mătuși, patru unchi, doi...
- Ce, mă???

- Vorba vine, Alecule, nu
te speria! Asta-i spuneam șe-
fului! Și mă-nvoia săracu'!
Am fost și martor la zece pro-
cese, că mi-am făcut rost de
niște citații, mi-am trimis și
mie cîteva, mă rog, totul bine

gîndit și mergea strună... Dar
alaltăieri... arză-le-ar focul de
coincidențe...

- De ce, mă?

- Stai să vezi! Alaltăieri,
mă înțeleg cu nevastă-mea să
mergem în oraș să-mi iau o
cravată! Zic, să ne întîlnim
pe la ora 11! Știi, eu chestiile
astea le rezolv dimineața.

- De ce nu după-masă?

- După-masă? Păi, nu scrie
să folosim din plin cele 480 de
minute? Ei, eu le folosesc pe
alea de după-masă! Dorm, mă
odihnesc, un film... Și dimi-
neața, mă-nvoiesc... Bun! Ne-
văstă-mea avea treabă la o prie-
tenă pe strada Frumoasă! Bine,
zice, ne întîlnim la 11, pe Vic-
toriei, colț cu Frumoasă. La fără
un sfert mă duc la șefu':
„Soacra, zic. Are consult de
medici. Grav! Trebuie să fiu
și eu acolo! Vă rog...“ Mă pri-
vește cu milă: „Serios? Jitt! Dar
ce facem? Peste o oră
avem ședință! Stă departe?“
Zic: „Nu!... Și-mi vine pe limbă,
Stă pe Frumoasă!“ Șeful face
ochii mari: „Ce vorbești? Pe
Frumoasă? La ce număr?“. Nu
era mult timp de gîndit. Zic,
„Frumoasă 58!“ Șeful mă pri-
vește mirat: „Precis la 58?“

„Precis, tovarășe șef“. El se
ridică: „Știi de ce te întreb?
Pentru că pe Frumoasă 56 stau
eu!“ „Ia uite, zic, erați vecini
și nici n-ați știut!“ „Păi, zice,
nu sîntem vecini! Dar ia spune,
precis stă la 58?“ „Precis, to-
varășe șef. Doar e soacră-meal!“
Pe urmă a urmat catastrofa...

- De ce, mă?

- Ei stă pe Frumoasă 56...

- Și soacră-ta unde stă?

- La Belu, de zece ani...

- Și atunci cine stă, mă, pe
Frumoasă 58?

- Nu stă nimeni! Începe
Calea Victoriei!... Ce zici, mă,
Alecule de coincidențele as-
tea? Să nu turbezi?... Aoleu,
ce-a leșit... și doar tu mă știi
pe mine, cinstit, corect, conș-
tiincios...

DRAGA NOASTRA EDITURA

Dramă tinerească în mai multe acte, imagini și volume

Personaje: Dănuț - 5 ani
Aurel - 6 ani
Mircică - 6 ani

Acțiunea se petrece în zilele noastre. O cameră de copii, cu multe jucării și cărți, răspândite pe jos. Printre ele, cei trei copii de mai sus. S-au gândit să compună o scrisoare către „Editura Tineretului” care, în toate publicațiile, își îndeamnă cititorii să-și scrie părerile lor. Le dăm deci cuvântul:

MIRCICĂ: Așa. Am scris începutul: *Draga noastră Edi-*

tură. Acum vine introducerea. Dar stați, despre ce cărți ne dăm părerea?

AUREL: Eu iau „Azi ne jucăm, mîine muncim”.

DĂNUȚ (plînge): Eu nu știu ce carte am. S-a rupt coperta! MIRCICĂ: Nu-i nimic. Găsim noi titlul înăuntru. Ia uite! Nu scrie! Povestea începe chiar de pe spatele copertei!

AUREL: Și la mine la fel! Se rupe coperta, gata; nu mai știți nici ce carte ai, nici cum începe. Să știți că asta-i o metodă nouă ca să ne învețe să ne păstrăm bine copertele.

MIRCICĂ: Ia și tu altă carte, Dănuț. Uite asta: „Umbreluța

de argint”. Ei, acum, scriu sau nu?... *Draga noastră Editură...* și mai departe? Știți că trebuie să ne silim să scriem și noi ca în cărțile ei. Uite, ca în cartea mea. „Azi ne jucăm, mîine muncim”. În cartea asta, o fată coase la mașină „Zoirr, zoirr, în tute-inoirtescu”.

DĂNUȚ: Ce-i aia in-vir-tecuș?

AUREL: Nu fi copil! Adică învîrțit repede!

DĂNUȚ: Și de ce i-a spus așa?

AUREL: Ca să fie pentru copil. Să le placă și să înțeleagă bine.

MIRCICĂ: Sigur. Uite și în cartea lui Dănuț, în „Umbreluța de argint” apa îi spune unui copil:

„Strînge-ți palmele căus
Și am să-ți lunec-lunecus”.

AUREL: Eu am înțeles, și fac imediat o poezie drăgălașă, cu cuvinte pentru copii:

*Inoirtit=inoirtescu
Ca un rumeg-rumegus
Am să-ți lunec-lunecus
In palmică=palmicus
Și teoi ciupe ciupecus
De-năsucă=năsucus
Ia și-o porție de cuș-cuș.*

DĂNUȚ: Nu-i bun.

AUREL: Cuș-cuș? Foarte bun! Eu mîninc mereu!

DĂNUȚ: Nu, n-ai spus bine! Ca să fie pentru copii, trebuie o porție de cucuș-cucuș! Hai să mai citim din cartea mea!

MIRCICĂ: Bine. Uite o poezie cu un băiețuș grădinar, care nu se îndură să ude o floare:

„Ce să facă? Doarme-n ea
Ca-ntr-un pat de catifea
Un mic fluture de nea!”

AUREL: Ce dulce! Și uite, mai departe, tot în cartea asta, în „Umbreluța de argint” peste cîteva pagini, o poezie despre o pisică:

„Miaunica-i o pisică
Mică, mică, miștică
Cu mustățile de nea
Și cu bot de catifea!”

Toate sînt de nea și de catifea! Curios, nu?

MIRCICĂ: Nu-i nimic curios. Pesemne e o regulă de gramatică: toate cuvintele formate din trei litere și terminate în *t*, sînt de catifea, ca haina tătucului. Așadar, cunoaștem următoarele cuvinte din catifea: bot, pat, nit, lut și MAT.

AUREL: Foarte bine. De asemenea, avem următoarele obiecte de nea: fluturi, muște, albine, țînțari, purici și alte zburătoare înaripate, precum și mustățile de: pisici, cîini, soareci și alte animale domestice, care locuiesc pe lângă casa omului, își zbirlesc într-una mustățile de catifea și se ling pe botul de nea. Ba nu, își zbirlesc botul de nea și se ling pe mustățile de catifea. Ba nu, își zbirlesc botul de mustăți și se ling pe neaua de catifea. Mi se pare că le-am încurcat.

MIRCICĂ: Nu-i nimic. Ori-cum ai zice, tot aia e. Dar ce facem cu scrisoarea? Cu „draga noastră Editură”?

DĂNUȚ: Nu mai scriem. Spunem din gură!

AUREL (plin de avînt): Și ncheiem c-o strigătură!

MIRCICĂ: Ce strigătură, ce-ți veni? De unde luăm așa ceva?

AUREL: Știu eu una, dintr-un cîntec pentru copii „Frașii mei tubiși”. Îi place precis Editurii!

„Lumea-i a noastră și prin ani
în ea
Din plin orem oțala rod să
dea!”

DĂNUȚ (plînge): Uăăă! Nu-nțeleg! Astea-s cuvinte încruciate!

ERNA ALBU

AJUTOR TOVĂRĂȘESC

— Pînă se înapoiază din concediu, îi zboară toată corespondența!
— În definitiv, el ne-a rugat, cînd a plecat, să i-o ținem la curent!

Desen de G. BADEA

I.I.S. „Nivea” din Orașul Stalin fabrică produse de bună calitate, dar...

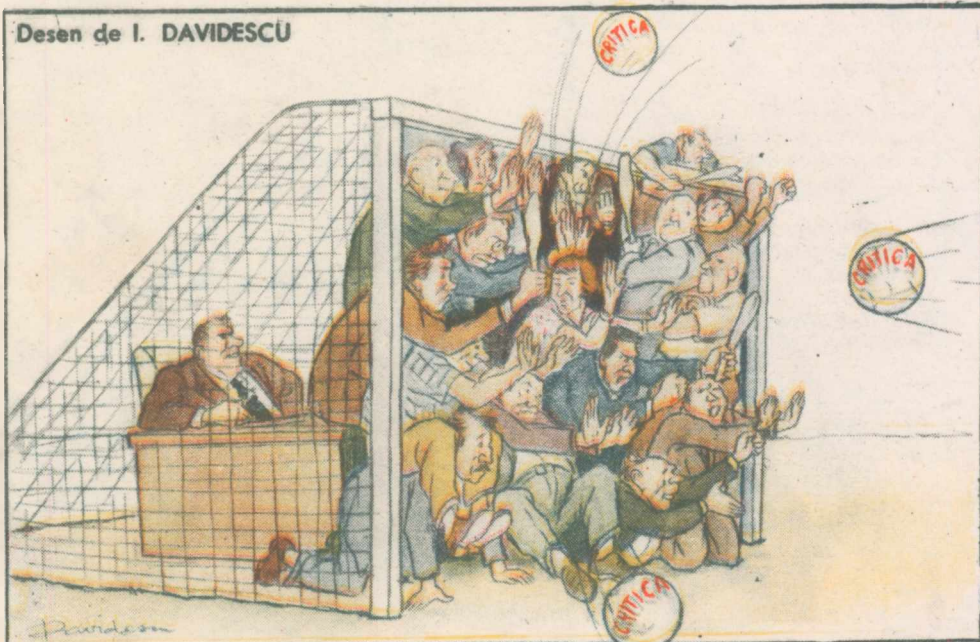
Desen de C. CAZACU

...p-asta a greșit-o...

FAMILIUTA

Desen de I. DAVIDESCU

„URZICA” 5

IGOR BLOCK

SÂNDĂLUȚE, SÂNDĂLUȚE

„Dragă nene gazetar,
Care critici la ziar,
Subsemnatul Prichindel,
De etate: mititel,
Sînt grozav de necăjit
Și de aceea m-am gîndit
Și-am găsit, cum vezi, cu cale
Să mă adresez matală
Într-o chestie curentă,
Care e f.f. urgentă.

Ca să-ți spun pe scurt necazul,
Uite cum devine cazul:
De oreo săptămîină, două,
Chit că-ți soare, chit că plouă,
Umbliă mama, umbliă tata,
De la dat umblatul gata,
Val-oîrtej prin magazine,
Căitînd, nene, pentru mine
(Cred că-ai priceput matală)
O pereche de sandale.

Umbliă colîndînd, sârmanit,
De la cap la cap Lipscanit,
Și pe Cale, și-n Obor,
Și pe Calea Moșilor.
„Sândălușe-aveși? — cer ei —
Numărul douăzeci și trei!”
Dar, răspunsul este: „Nu-s !
Am de la treizeci în sus !”
„Deci tătîcu’ și mămica
Vin acasă cu nîmica.

Iară eu, că de-ata-s mic,
’Ţip sau „bîzîi” cîte-un pic,
Și mor, nene, de necaz
Că face frate-meu haz;
Că, vezi, frate-meu mai mare
Are !
Nu-nțeleg și nu-mi explic
Ce adică, dacă-s mic
Eu să nu am sândălușe
Și să umbliu în ghetule,
Să mă ardă la picioare
Cînd e arșița mai mare?!

Oare cel ce fac sandale
Credeti că găsesc cu cale
Să poarte cîzme-n picioare
Pe călduri caniculare?

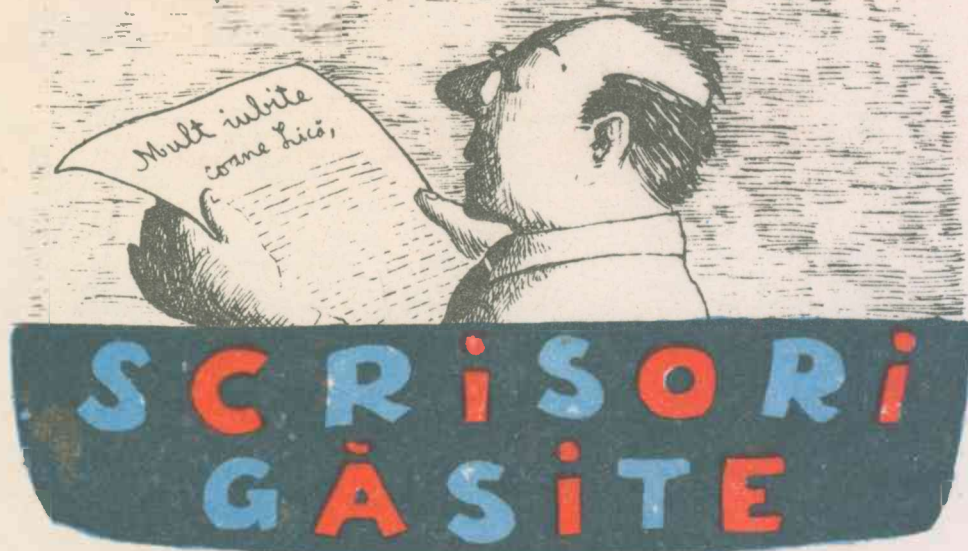
De-ata eu te rog frumos
Să mi-ți critici serios,
Ca să fabrică din piele
Și sandale mitite!

Îți mărturisesc deschis,
Că de ata și-am și scris,
Nu-ăș orea să primesc cadou
Sandale de... Anul Nou !
Așteptînd încă nițel,
Te salută,

„Prichindel”.

TUDOR MUȘĂTESCU

Mult iubite coane Lică,

Coprins de cea mai funebră durere pe care am putut s-o intercalez vreodată în adîncul eului meu de om politic sufletesc și care am o oareșicare vastă experiență în acest subiect, acumulată cinstit, prin devotamentul sincer pe care l-am depus, timp de 30 de ani, în toate partidele prin care am trecut cu sfințenie, profit de ocazia onomastică zilei de 23 August, care împlinește astăzi 11 ani de cînd s-a produs, contra noastră, într-un mod atît de exabrustus și instantaneu, distrugîndu-ne complet prin surprindere, pentru a te ruga să primești — atît din partea mea ca ecceomul d-tale personal, cît și a tuturor pretenilor noștri politici de aci — cele mai sincere și eterne condoleanțe, pentru comemorarea de 11 ani a acestei onomasticii și care nici poporul lui Noe n-a fost un ce mai cumplit pentru noi, inundîndu-ne pe toți în aceste valuri, care — contral afirmațiilor și pronosticurilor d-tale pe care ni le faci în fiecare an de 11 ani, în cap și-n picere, pe cum că ar fi trecătoare dar însă eu văd că, din contra, aceste valuri se menține la suprafață, din ce în ce mai adînc și mai puternic, aber n-avînd ele de ce ne spui d-ta, precis, în fiecare an, zicînd că ești cel mai bine informat și deci eu cred, fără nici o supărare, că dacă omul nu știe nimic precis, față de viitorul acestor evenimente, atunci de ce să mai mîncăm ipsos spre a induce în eroare pe compatrioții săi politici din provincie și care noi am

crezut în d-ta ca în cel mai mare Jupiter dintre toți zeli muntelui Cupidon, dar lăsînd această mitologie deoparte, căci nu este cazul acumă de a face și puțină cultură generală, deși nu strică cînd o ai la bază, — să revenim mai bine, din nou, la scopul acestei scrisori de condoleanțe și anume că, noi, toți cei patru membri ai partidului nostru din localitate, ne-am constituit în adunare generală extraordinară și am votat, în unanimitate de 3 voturi, — Costică Melcu, fiind reținut puțin de autorități, pentru niște monezi de aur pe care le ținea îngropate, ca suvenir de familie, în dosul comodității din grădina dar sperăm că o să scape și din ghineonul ăsta maximus cu 5 ani — s-a votat zic, excluderea dumată atît din partidul nostru cît și din demnitatea de președinte, în locul d-tale fiind ales eu cu o majoritate zdrobitoare de 2 voturi, căci eu m-am apținut de la vot, fiind ales prin aclamații, așa că te rog să îți notă de această ratificare ce și-o fac, în mod oficial, și să păstrezi, în viitor, pentru alți naivi sau pletoni, toate informațiile și pronosticurile d-tale politice, cu care și-ai bătut joc de toate speranțele nădejdi noastre, 11 ani, în cap și-n picere.

Cu cele mai alese sentimente de dispreț și mai vezi de alții,

Nestor Popescu-Ciucești

— Toți ne vorbesc despre îngreșăminte, dar de unde să le luăm!

Desen de H. LERU

I. AVIAN

DIN ÎNSEMINĂRILE UNUI DON JUAN

Luni: Iar m-a certat mămică din pricina frezei. Se plînge că-i descompletez cămara. I-am folosit ultima sticlă cu ulei. Mi-a pus în vedere să încetez, altminteri, va fi nevoită să-mi prăjească chiftelele în briantă-nă. Azi i-am făcut tattî un scandal monstru; mi-a schimbat în taină crema și, distrat, m-am

-Să-ți dau un sfat, pramatie, ia-ți tălpășița, să nu-ți blestemî după aceea soarta!

- Crede-mă, dudule, soarta mea e-n mîinile dumitale!

- Obraznic! Să-ți bagi mînișile în cap pe viitor, altfel...

- Oh! Viitorul meu e-n mîinile dumitale.

- Da? Atunci servește!...

- Vai, dar cum vă dă prin cap asemenea lucru! Dimpotrivă. Sînteți o pictură! Un tablou.

- O, mersi!

- Și m-ar bucura enorm dacă v-aș vedea agățat...

- Spirituală!

- Firește. Și căsătorită... În consecință, dragă domnule, marș din fața mea. Eu sînt femeie serioasă!

- Vai, dudule, dar mă înțelegi! Îți închipui dumneata că intru eu în vorbă cu altfel de femei decît serioase?

- În cazul acesta, ai puțină răbdare. Soțul meu e înăuntru la circ.

- O, dar spectacolul se termină abia peste două ore. Exact cît ne trebuie pentru o superbă plimbare.

- M-ai înțeles greșit. Soțul meu nu e spectator, e artist.

- Artist?

- Da. Rupe lanțurile și îndoale drugii de fier!... Ulte!, vine.

- O, sînteți mult prea serioasă pentru mine!... Taxi!... Taxi!... Taxi!... Mal repede, taxi!...

Stimbată: Neagră săptămînă! Sînt în plină derută sentimentală! Și doar nodul de la cravată e atît de perfect și freza impecabilă! Cert, cu mine s-a întimplat ceva deosebit. Na! M-au furat gîndurile și iată, a trecut aia pe sub nasul meu fără s-o bag în seamă. Pornesc după ea. O ajung din urmă:

- Fetișo, două cuvinte!

Mîndră femeie! Nici capul nu-i întoarce.

- Dudule dragă, țin neapărat să-ți fac o mărturisire sinceră. În sîrșit! Întoarce capul, ridică ochii, mă privește o clipă, o singură clipă, și mi-aruncă:

- Mîine! Acum n-am vreme.

- De ce n-ai vre... vre... vre...

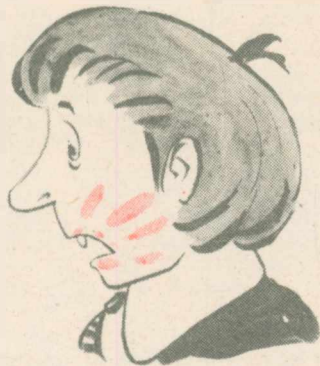
Am înlemnit! Falcile mi-au înțepenit subit!... Era șefa mea de birou!

Duminică: Mama încearcă zadarnic să mă trezească. Peste puțină! Mă scutură frigurile și fierbințeala mă moleșește:

- Ești bolnav, scîncește mama. Toată noaptea ai aiurat. Ai vorbit în somn... toată noaptea.

- Despre ce?

- Dumnezeu știe. Eu atît am înțeles: Mîine... acum n-am vreme!... Șefa... Șefa. Mîine... acum n-am vreme!... Gazeta de perete... Gazeta de perete...

pomădat cu alifie de sulfamidă.

Marti: Nea Costică, coaforul, m-a aranjat, vorba aceea, lux și lină. M-a ascuns după o perdea și m-a introdus sub casă; zice nea Costică al meu, și el știe ce spune, că freza e cheia care deschide calea spre inima femeilor. „Dacă-i așa, nea Costică, am stăruit eu, dreg-e-o cum vrei, și să-mi faci din freza un șperaciu!”

Băiatul de serviciu din frizerie m-a stricat tot cheful, fir-ar el să fie. Mă pregăteam tocmai să plătesc, cînd se porni cu voce tare, așa să audă toți ceilalți:

- Casa! Un permanent și-un bărbierit la domnu'! Am zbughit-o fără să mai aștept restul. L-am auzit pe unul strigînd din urmă:

- Hei, tinere, n-ai cumva nevoie și de-o pereche de Kaproni?

Miercuri: Eu ador nu atît cinematograful în sine, cît holul de la intrare. Deunăzi, se întuneacă de-a binelea (eu pe lumină nu pot acționa, fiindcă sînt un copil extrem de timid), m-am adresat unei tinere care ieșea grăbită de la cinema:

- Încotro, duduișă? La plimbare?

- Nu „domnule”. Acasă.

- Ce coincidență! Avem același drum. Eu tot acasă merg. Pînă să-mi potrivească nodul la cravată, ea se făcu nevăzută. Am intrat la cinema. Despre film auzisem de bine. Pe mine nu m-a încîntat. Cum poate să-ți placă un film, cînd ai în dreapta o bătrînă, iar în stînga un babalic? N-are acțiune...

Joi: E împede. Luna aceasta îmi poartă ghinion. Mă aflam ca de obicei pe șantier, pe bulevard. Respectuos, acostez o tinără:

- Dudule, îngăduiți-mi două vorbe...

Ea mă sfredeli cu privirea:

- Pușlama! Vezi să nu spui după aia că n-ai noroc!

Îmi potrivești nodul cravatei și trăsai aer în piept!

- Dudule, norocul meu e-n mîinile dumitale.

Și pac! o palmă pe obrazul drept. Și încă una pe cel stîng.

- Dudule, bligui eu, obrazul meu e-n mîinile dumitale! Pînă să dau îndărăt, soarta, îmbrăcată în uniformă de milițian, m-a ajuns din urmă și mi-a consemnat într-un proces-verbal destitui și norocul. Halal noroc!

Vineri: Azi, mi s-a părut că-mi suride viitorul. M-am înșelat. Mă aflam pe bulevard, în colț, la locul meu obișnuit de cultură și odihnă. Trece un pui de drac. Îndrăznesc:

- Dudule, îngăduiți-mi un cuvîntel doar!...

- Vai, cu plăcere!

- Presupun că nu vă sînt dezagreabil și nici antipatic.

O nouă metodă de organizare a arilor (la unele G.A.S.-uri care nu și-au reparat la vreme mijloacele de transport)

Desen de G. POPESCU

- Dar ce-i zarva asta pe arie?

- Ce să fie? G.A.S.-ul n-a reparat căruțele și oamenii cară snopii cum pot!

CAVALERII ATOMULU

IMPOTRIVA LUI DON Q

de EUGEN B. MARIAN

Intreaga omenire care prețuiește marile valori ale culturii universale sărbătorește anul acesta împlinirea a 350 de ani de când generații după generații sorb din izvorul de apă vie și înțelepciune dăruit cu genială și nobilă generozitate posterității de către Cervantes, în paginile ce cuprind aventurile rătăcitorului cavalier de la Mancha, Don Quijote. Dragostea pentru libertate și adevăr, forța și curajul cu care spiritul satiric următor de clarvăzător al autorului au stîrnit homerice explozii de rîs, care au aruncat în aer meterezele mușcălite de timp ce înconjurau fortăreața încă aparent falnică a ordinului feudale, l-au cucerit pentru todeauna lui Cervantes dragostea maselor de cititori.

Iată însă că, tocmai acum, în pragul evenimentului festiv menit să celebreze statornicia cu care a înfruntat veacurile Don Quijote, fiul spiritual al lui Cervantes e amenințat să devină un indezirabil în ochii autorităților franchiste. Franchismul are la dispoziția sa fișe prea precise asupra activității și influenței subversive ale lui Don Quijote pentru ca să-și permită îngăduințe. E drept că, de când cu jalnicul sfîrșit - care a îndurerat întreaga dezonorată familie fascistă - al profesorului de „estetică” - a crimei - Goering, omul cu nervi delicați tresărind la auzul cuvîntului „cultură” și producîndu-și ticul de a trage cu pistolul, urmașii săi au învățat că nu șade frumos să rezolvi așa problemele culturale.

Nu șade frumos, mai ales cînd ai fost prezentat de cîrînd bonomului unchi Sam și cînd ai în arsenalul „cultural, și alte arme - cînd poți „trage” la fel de bine și cu un condei mercenar, dacă știi încotro să țintești. Și iată că bietul Cavalier al Tristei Figuri e supus unul tir de acest gen tot mai intens, menit să străpungă armura de glorie pe care l-au acordat milioanele de lectori anonimi, la fel ca și cel mai vestiți critici literari. Acuzația principală ce i se aduce de către „apărătorii culturii” spaniole care scriu cu urechile ciulite la glasul stăpînului din Pardo, (reședința lui Franco) este nici mai mult nici mai puțin, (tine-te bine în șa, sărmăne cavalier: „acest erou tradițional nu este decît un precursor al bolșevismului rus”. A spus-o clar și răspicat Jimenez Caballero, avansat la gradul de gînditor-majur al Falangei, încă de acum 20 de ani.

Mai moderați, alți moderni inchișitori îi demască în alt chip pe adoratorul Dulcinei. În paginile oficiosului „Arriba”, Eugenio Montez îi avertiza încă de anul trecut pe admiratorii de azi ai lui Cervantes să nu se aștepte la nimic din partea guvernului actual de la Madrid, fiindcă s-a constatat că: „Cervantes a creat cu aventurile lui Don Quijote o carte genială, însă a contribuit prin ea la distrugerea patriei noastre”. Iar alți „camarad de arme” - vreau să înțeleg de „idei”, îi declară fără ezitare pe Don Quijote, care izbutise pînă acum să înșele vigilența a trei decenii de fascism: „un renegat care profanează credința catolică și distruge bazele marii Spanii”.

Vasăzică te prefăceai că faci serenade Dulcinei și în mod perfid te pregăteai poate să-i dai ovăz Rosinantei din pristolul catedralelor...

Și să nu-ți inchiștii cumva că ai să te poți refugia pe alte meleaguri. Denunțul acesta a trezit și vigilența unor oameni care nu sînt catolici, dar sînt de o perfectă ortodoxie în apărarea modului de viață american vizat de comisia de cercetări a activităților antiamericane.

De pildă, mister Roland Hilton, profesor la universitatea din California, care a declarat cu căndoare: „Don Quijote nu mai impresionează tineretul nostru. Tinerii americani sînt practici. Ei cer numai ceea ce e clar și concret”.

În ce privește claritatea, parcă n-are dreptate Mr. Hilton. Nu era mai simplu să-i trimiți Dulcinei tale (iară-mă că te tutulesc, însă necazurile tale recente mă fac să te simt și mai aproape...) un bilețel: „Zestre depusă Bancă? Stop. Atunci facem nunta. Stop. Altfel emigrez pe urmele lui Columb. Stop.”?...

Dar vezi că Mr. Hilton ține seama de greutățile tale de adaptare și mai pune o vorbă bună: „Poate că Don Quijote va avea mai mult noroc și va fi preluat ca subiect al vreunui film ori al unei emisiuni de o jumătate de oră în programele televiziunii noastre care fac reclamă vreunei societăți comerciale de vânzare a săpunului ori a țigărilor. Doar atunci opera

lui Cervantes va putea căpăta oarecare popularitate în S.U.A.”.

Așadar, poartă-te bine pe viitor, și - cine știe - poate calitățile tale rătăcitoare îți vor hărăzi cîntea de a fi volajor comercial radiofonic al vreunui săpun. N-are a face că rușinea aceasta n-ar spăla-o toate săpunurile din lume, businessmenii firmei respective nu sînt Lady Macbeth, ca să le pese dacă le va rămîne pe mîini urma unei asemenea crime culturale.

Cel puțin, odată cu săpunul, vei fi și tu mai popular printre tinerii cititori ai manualelor de baseball. Și, boga de seamă, mărinimia sa trece așadar peste vina pe care desigur că o porți și tu, la fel cu Robinson Crusoe, sau Gulliver, Gil Blas sau Pip: aceea de a fi exercitat o concurență nelolială „comicsurilor”, îndemnînd guvernele din Anglia, Brazilia și alte țări să interzică „comicsurile” și să vă prefere pe voi ca lectură pentru tineret...

Iar dacă nu-ți place să intri în branșa aceasta, mai ai o carieră deschisă. Mr. Edgar Hoover, fost șef al F.B.I., a declarat în public, bazat pe bogata sa experiență și, probabil, pe lectura volumului de 20 de pagini „Omnibus”, în care a fost înghesuit cu genunchii la gură și trupul crunt ciuntit bietul Don Quijote: „Îl apre-

IN LUMINA

Mizerabilii

Sezîndu-se de faptul că cîntea în exil Victor Hugo scris în exil său de la Waterloo (Belgia) cele mai frumoase pagini ale romanului „Mizerabilii” urmează să

dărmată în vederea construcției unei șosele strategice, un scriitor francez a lansat un apel pentru păstrarea acestei case. Apelul a găsit un puternic ecou în rândurile tinerimii belgiene. Între alții „Cercul studenților și elevilor” a înfierat pe... „mizerabilii” care vor distruge casa în care a locuit unul din cei mai mari scriitori ai tuturor timpurilor.

O nouă vedetă a ecranului

A fost o vreme cînd regizorii erau cele mai celebre, și mai bine plătite vedete din lumii. Ultima celebritate căzută în șomaj total, anume ex-regele

JOTE

st cavaler fiindcă a înfruntat
ole. Il consider un model 100
tru pionierii epocii atomice".
zer te-a bătut bonom pe umăr:
Quiz...!" Nu-i puțin lucru.
că, în viața sa, l-a comandat
care au luptat cu Capone și
a o recomandare a lui, poți
aler al Bombei Atomice. Dacă
abil să fi "pioner" în spiona
cești" pentru a distruge, nu
at, ci întreprinderi mai mari și
ie, atunci te-ai putea înfrupta și
dul „afint" de 100 milioane

red, bătrine Cavaler rătăcitor,
fera să te odihnești într-un
od și să asști, într-un viitor
premiera filmului sovietic în
l marelui tău părinte spiritual
eplin respectat. Și pe Trista
va înflori poate un zîmbet,
oposi în mijlocul milioane
le pretutindeni care nu rivnesc
făuritori al epocii de înțele
popoare și de pace trainică, și
adîncă prețuire nobilului și
înțeles al aventurilor tale.

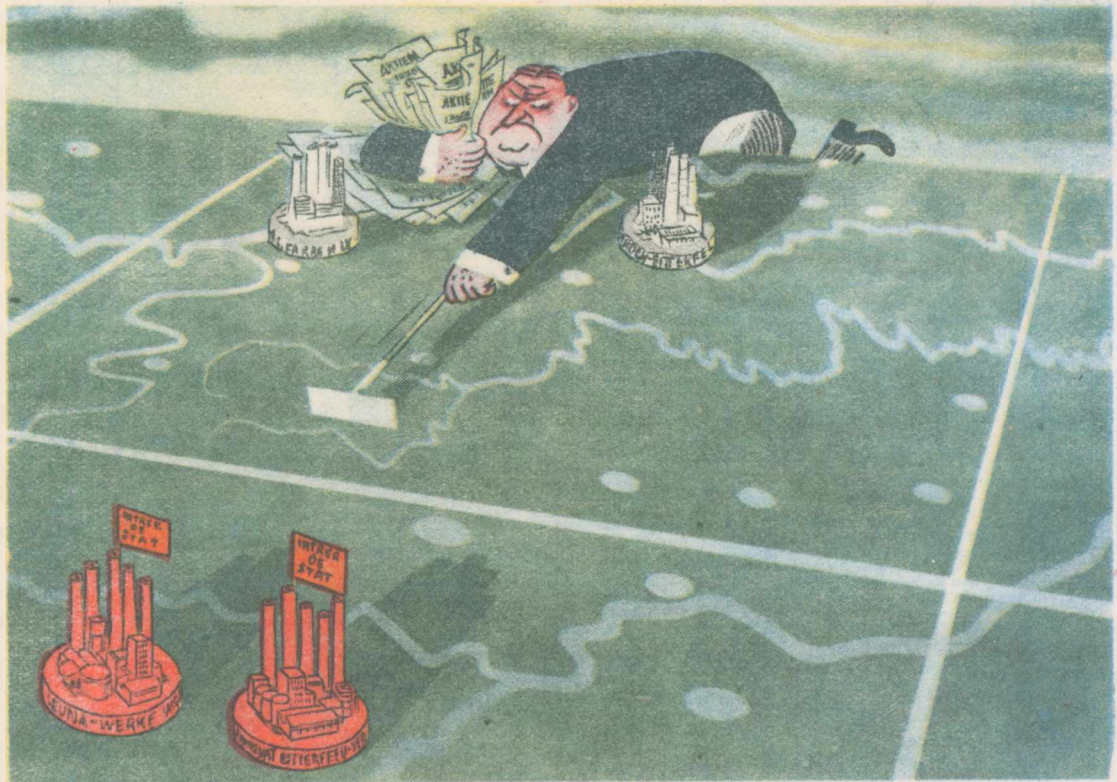
PTELOR

k al Egiptului, cînd a pă-
(de nevoie) malurile. Ni-
a plecat cu trei iahturi
de aur și bijuterii.

tăzi, capetele încoronate au
irut de pe ecranul actua-
l și nu mai apar - ca re-
lear, de pildă - decît în
l interpretate de actori.
ușinii monarhi care și-au
at tronul nu mai au decît
l de figuranți.

tru a feși dintr-un aseme-
nonimat, regele Danemar-
hotărîtsă devină o stea
cinema. Și va turna, la
nhaga, într-un film în-
t „O zi cu regele".

ticii de specialitate pro-
chează însă de pe acum
imul nu va prezenta nici
nteres în ceea ce privește
nutul, iar jocul vedetei
ipale neputînd fi decît
ocru, filmul va cădea de
imele reprezentații.

Nimic nu mai cade!

(Din revista „Eulenspiegel" nr. 27)

COPIIUL: — Te-am rugat, tată, de-alteia ori: nu mai aduce acasă placatul ăsta l...

Niște hirtie și diferite altele

- Avei „Ur- zica“?
- N-a apărut!
- Păi... sîntem în 16 ale lunii...
- Mai întîrzie cîte- odată...
De ce?

- „Flacăra“, vă rog... Nu, dați-mi alt exemplar. Culo- rille de pe coperta asta sînt în- călecate...

- Toate copertele numărū- lui acesta sînt la fel!
De ce?

Romanul „Supusul“ de Hein- rich Mann.

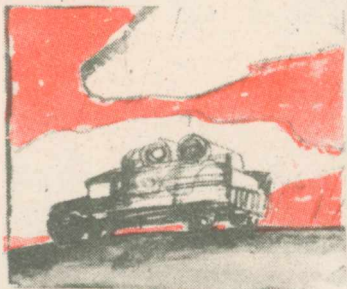
- Vă rog... alt exemplar. Fi- lele ăstuia sînt ici albe, colo galbene, pe la mijloc verzul...

- Toate exemplarele sînt la fel...
De ce?

- Un duș neprevăzut

„Vremea bună se cunoaște de dimineață“ spune o veche zi- cală. Ceea ce uită să spună zicala este că dacă vremea e bună la Găești, nu e musai să fie tot așa la Odobești.

Mai puțin filozofi, tovarășii de la secția „Expediție“ a fa- bricii de hirtie „1 Mai“ - Pe- trești, au ieșit la 11 iunie în

curte, s-au uitat la soare și au încărcat o mașină cu hirtie spe- cială pentru revista „Flacăra“. Mașina a plecat, norii s-au adunat și pe drum... a plouat. Acu, să nu vă-nchipuiți că plouată a ieșit numai hirtia „Flacărei“. Nu. Plouați au fost și muncitorii tipografi, care au trebuit să arunce peste 1.000 kg din hirtia cu pricina, dar mai plouați au ieșit citi- torii revistei, ale cărei clișee n-au mai putut fi corect im- primare pe hirtia în general umezită. Dacă mașina era pre- văzută cu o prelată, dușul putea fi evitat. Nu i s-ar cu- veni și „Expediției“ fabricii din Petrești... un duș cores- punzător?

Capacele

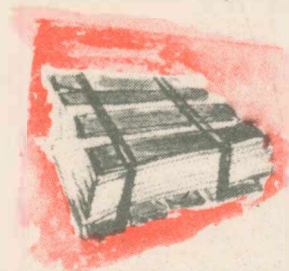
Colile de hirtie pe care se tipă- rește revista „Urzica“ provin de

la fabrica „Bernath Andrei“ - Prundul Bir- găului. Colile sînt expedi- tate tipografiei într-un am- balaj făcut din niște scindū- rele de brad numite capace, iar scindurelele, după cum prea bine se știe, pot fi și verzi, pot fi și uscate. De obicei, scindurelele fabricii „Bernath Andrei“ sînt verzi. Ceea ce prilejuiește tipografiei - și mai tirzlu și cititorilor - o plăcută verificare a legii lui Lavoisier: nimic nu se pierde, totul se transformă... în hirtie bună de aruncat, umezeala lemnului trecînd în hirtie, ondulină și transformînd-o în rebut.

Nu s-ar putea spune că ca- pacele fabricii de la Prundul Birgăului nu-și îndeplinesc scopul; ele pun capac... răb- dării tuturor. Am prefera să se pună... capăt! Capăt - unei situații dăunătoare.

Chestie de culoare

Unii văd toate lucrurile în roz... Alții le văd în negru... Mai originali, tovarășii de la

fabrica de hirtie „Comuna din Paris“ - Piatra Neamț, le văd pe toate... în alb. Astfel, după tipărirea unei jumătăți din stocul de hirtie marcată pe ba- lot cu eticheta „alb“, munci- torii tipografi de la Combina- tul Poligrafic Casa Scintei „I. V. Stalin“ au observat că restul hirtiei din stoc, deși marcată pe balot tot „alb“, era de fapt de culoare verzule. Lesne de înțeles de ce oamenii au început să vadă... albastru! Au tipărit totuși înainte, că n-aveau încotro. Pînă la urmă, cartea respectivă a ieșit în toate culorile curcubeului, iar iubitorul de cărți frumoase, intrînd în librărie ca s-o cum- pere... a îngălbenit. Ceea ce ne face să credem că la secția de ambalaj a fabricii „Comuna din Paris“, situația nu e deloc trandafirică. Chestie de optică. Nu gîndește și conducerea fa- bricii ca noi?

Material de protecție

150.000 de coli de hirtie-află s-au îndoit la margine prin manipulare și depozitare, pe drumul fabrică-tipografie la o singură comandă. Ca să recu- pereze cantitatea, întreprin- derea E. S. I. P. a trebuit să cheltuiască bani și energie care nu fuseseră prevăzute în plan. Și toate acestea... din pri- cina citorva zeci de coli de hirtie cartonată, în care s-ar fi putut ambala topurile dintre capace. O vorbă veche spune: „Obrazul subțire, cu cheltulă se ține“. În cazul nostru, problema este mult mai simplă: hirtia subțire ar rezista ori- căror condiții de manipulare cu... un ambalaj mai gros. Pentru că astfel, se păgubeste din gros. Și procedeu nu pare deloc... subțire.

...Și o problemă de greutate

Fabricile furnizează hirtia la kilogram.

Formatul ziarului se calcu- lează însă la metru pătrat.

Dintr-un kilogram de hirtie furnizată de fabrica „Steaua Roșie“ - Bacău, se scot în mod normal atîția și-atîția metri pătrați de ziar, adică vreo 200 de foi.

Dar dacă, într-o zi, hirtia fabricii „Steaua Roșie“ este fabricată mai gros decît pre- vede regula, ce se întîmplă? Să vă spunem noi. Cîteva zeci de mil de cititori rămîn fără ziarul preferat. Cum? Simplu: la același număr de kilograme de hirtie ies mai puțini metri pătrați sau, în monedă măruntă, mai puține foi de ziar.

Să ni-l închipuim acum pe responsabilul producției fabri- cii „Steaua Roșie“ - Bacău, du-

cîndu-se la un magazin de textile unde stofa s-ar vinde cu kilogramul.

- Vă rog, dați-mi 500 de grame de cașă pentru un pan- talon.

Vînzătorul, conștiincios, i-ar cîntări marfa cerută, iar to- varășul responsabil cu pro- ducția s-ar duce la croitor unde, după luarea măsurilor, i s-ar efectua comanda dată. Nu mică ar fi mirarea noastră cînd, la cîteva zile după a- ceasta, i-am vedea pe tovarășul responsabil năvălînd în maga- zinul de textile și apostrofîndu-l pe conștiinciosul vînzător:

- Cei ai făcut, nefericite, m-ai înșelat la cîntar!

Pentru că am uitat să vă spun că reîntrirea tovarășului responsabil în magazin ar fi însoțită de un hohot de rîs general, pantalonii nou-nouți, i-ar veni... pînă ceva mai jos de genunchi.

- 500 de grame de stofă am plătit!

- Și 500 de grame v-am dat!

- Dar pantalonii... uită-te la pantalonii mei!

- Ah, ar răspunde imper- turbabil vînzătorul, am uitat să vă spun că sortul acesta de cașă e de două ori mai gros decît cele obișnuite.
...Ca și hirtia tovarășului responsabil cu producția, de altfel. La fel de grea... dar pu- tîn mai groasă... și deci oa- recum mai scurtă, cu 4.000 de ziare la sul. Nu crede condu- cerea fabricii „Steaua Roșie“ - Bacău că, fiind vorba de su- luri cu greutate, s-ar impune și oarecari... măsuri?

VALERIU CORNEA

Balada tractorului

de CONSTANTIN OTTESCU

*Eu sînt tractorul... sînt tractorul cu „f“ majuscul de la „fipic“
Inlocuiesc mijlocul antic și lent de tractiune hîptic.
Sînt un conglomerat de saibe, ghiventuri, azuri, mecanisme,
Spirale, arcuri, corpuri grele, plăci, nituri, rezervoare,
prizme.*

*Eu sînt motor, caroserie, volan, șenile, motorină,
Cilindri, cîrpe încliate cu praf compact și vasele de
Eșapament... și astea toate înșurubate și sudate
Îmi dau masiva mea structură și falnică mea unitate.
La „prima viză“ s-ar deduce că s'încezut, dar zău nu sînt!
N-am nas, deci nu-l lau la purtare, șenilele m'as pe pămînt
Și fac serviciul benevole scutînd de praf și nădușeală*

*Pe oitele de tractiune ce suferă de oboseală...
Cei oare oboseala asta?... vezi, eu, tractor, nu înțeleg...
Atîta vreme cît ești teafăr... (pardon, vreau să zic: întreg).
Cînd ești întreținut cu grijă, nu poți să spui: „sînt obosit!“
A, da, cînd nu ai motorină și nici ulei, atunci admit!
Dar altfel?... Vezi, un cal deunăzi mă cam luase în tîrbacă
Spunea că sînt greol din fire, spunea că gifli... ei și dacă?
Un cal să-mi spuie mie asta?! I-o afirmație riscată:*

*Eu care port în mădulare o herghelie deodată!...
Eu care-i menajez efortul și trag cît el o plăstă-ntrăgă
N-ar reuși, cu siguranță, și oricît s-ar căzni să tragă!
Dar eu, alt cît sînt de mare, am slăbiciuni... sentimentale:
Cînd brazda plugului își trage în urmă lineara cale
Mă-nduțoz și mi pică lacrimi pe jos de motorină chiar -
Cînd știu că-n dîra asternută pe orice cîlnuri de hectar
Va răsări întîi timidă, apoi va crește tot mai mare
Din brazda reavănă, înloarsă, recolta zilei dîitoare,
Că-n lanul blond ce-și ondulează reflexe pagii de catifea
Se află distilată-n roade și în plătă munca mea...
Cînd soarele își scintilează în lan reflexul lui etern,
Prioidn mustățile de spîce, resimt un sentiment patern...
Și perspectiva asta mare a lanului ce-n dînt se coace
În mine-ncet se contopește cu perspectivele de pace.*

Proiecte de scenariu în prima versiune, și ultima.

Introducere

Un șir lung de mașini străbate drumurile țării în lung și în lat. Fără odihnă, ele merg din sat în sat, și copiii, care le cunosc, - căci sînt acum prieteni vechi - le impresioară veseli:

- Ce film ne-ați adus, nene?
- O să fie și jurnal?
- Da' cu desene aveți?
- Păi p-asta l-am văzut la oraș!

Copiii aceștia nu știu că, în urmă cu puțini ani, părinții lor nu numai că nu vedeau mașini cu cinematografe, dar nu mărau automobilele care treceau prin sat, după păsările strivite, lăsate în urmă de nălucile zgomotoase. Pe atunci, auzeau seara glasul trudit al țăranelor:

- Stinge, femele, opațul și hal la culcare...

Azi, s-au sîhmbat multe:

- Stinge, femele, becul și hal la cinema, că-i caravana în sat...

S-au minunat oamenii la început, dar acum s-au obișnuit. Cu binele te obișnuiești repede, și vrei mereu mai bine. Așa-i omul, și așa trebuie să fie. Și iaca, de-ata scriem și noi acum aici. E bine că umbra caravana cu filme în sate. Dar vrem să fie și mai bine. Pentru că umbra ele caravanele, dar mai umbra unit și cu altele... Adică, uite cum.

Proiectul întâi: Caravana însetată

În luna aprilie a anului pe care îl consumăm, caravana cinematografică nr. 3, a întreprinderii cinematografice Ploiești, s-a oprit în com. Poenari-Burchi, din raionul Ploiești. Este știut, însă, că așa cum o mașină nu poate merge fără șofer, un film nu poate rula fără operator. Iată de ce la această caravană, mașina era condusă de un șofer, pe nume Constantin Ionescu, operator fiind tovarășul Gh. N. Gheorghe. Se obișnuiește însă, în cele mai multe cazuri, ca șoferul, atunci cînd conduce mașina, să evite orice obstacole care i-ar putea pune piedici în muncă, cum ar fi, de exemplu, șanțurile, gardurile, copacii, vinul, țuica, berea, mastică și alte produse M.A.T., care se recomandă a fi utilizate în timpul liber. De asemenea și operatorii cinematografici are aceleași recomandări ca și șoferul pen-

tru buna desfășurare a proiectiei. Dar iată că, la această caravană, lucrurile s-au petrecut altfel. Este știut că în deșert caravanele sînt formate din cămile, care pentru a-și astîmpăra setea se aprovizionează cu o cantitate mai mare de apă, pe care și-o improspătează din oază în oază. Cel doi membri ai caravanei noastre s-au gîndit pesemne că, din moment ce fac și ei parte dintr-o caravană, n-ar strica să lîmte pe colegele lor din deșert. Cum însă apa nu i-a lăpătit, s-au aprovizionat cu produse M.A.T. Oazele acestea fiind însă mai multe, s-au aprovizionat și oamenii mai des. Așa se face că această caravană a pătruns în com. Poenari-Burchi, în pas de congă, ceea ce i-a făcut pe săteni să creadă că le-a venit un film muzical. Cînd însă cei doi, șoferul și operatorul, au coborît din mașină, și au deschis gura să spună: „Bine v-am găsit”, oamenii au întors toți privirile spre Oficiul M.A.T., căci nu le venea a crede că un asemenea iz puternic ar putea fi produs altfel decît prin explozia unui butoi de țuică la M.A.T. Stabilindu-se, însă, că acolo nu s-a produs nici un accident, oamenii s-au întors din nou la caravană, ca să vadă filmul, unde însă cei doi, șoferul și operatorul, fiind în a doua fază, i-au primit cu diverse insulte, inspirate de lichidele cu care se aprovizionaseră din belșug. În cele din urmă, după multe insistențe, operatorul a pornit proiectia filmului, dar fiind în faza a treia, a pornit și filmul cu actul trei, celelalte acte urmînd în ordinea stabilită nu de autorul scenariului, ci de cantitatea de alcool înghițită, adică actul trei, cinci, doi, patru, filmul terminîndu-se cu actul unu.

Trebuie să spunem că sătenii au rămas profund impresionați de felul cum s-au prezentat cei doi, și, în încheiere și-au arătat recunoștința lor, mulțumindu-le că s-a terminat. Șoferul le-a adresat un cuvînt de salut, sătenii un cuvînt de adio, operatorul a spus: la revedere, sătenii au răspuns: „da' cu alții”, în sfîrșit cei doi au spus: „rămîneți cu bine” și sătenii au răspuns „rămîneți acasă”.

Proiectul al doilea: Atacul caravanei

În schimb, în comuna Stătești, din raionul Tg. Jiu, regiunea Craiova, caravana, ca de

altfel majoritatea caravelor cinematografice, a sosit în linie dreaptă, fiind însă întîmpinată de tovarășul I. Mateiaș, care a venit la spectacol, în linie frîntă. Respectivul trecutuse de asemenea pe la diferite oaze, dar fără nici un drept, întrucît nu făcea parte din nici o caravană, ci din sfatul popular raional, în calitate de președinte. Odată pornit pe fapte mari, a distrus și patru sute de bilete, care, zicea el, nu știm ce zicea, pentru că nimeni nu mai știe ce zicea, pentru că nici el nu mai știe ce zicea, întrucît nu și-a amintit cînd s-a trezit.

Fapt pentru care credem că la acest „film” ar fi necesară o completare, pentru ca tovarășul președinte al sfatului popular raional să fie bine trezit.

Proiectul al treilea: De-ar pleca cu caravana

Și în comuna Deparați, din raionul Virtoapele, regiunea București, vin caravanele cinematografice. Din păcate însă nu vin oamenii din sat la cinematografe. Nu vin oamenii din sat, deoarece, ca să vină la cinematografe, ar trebui să plece din sat, întrucît sala este situată afară din comună. Pe lângă această calitate, sala mai are și altele, care o fac improprie pentru un spectacol. Chiar în centrul satului, există însă un fost conac, care ar putea folosi drept cămin cultural și care conac - așa cum spune Hotărîrea Consiliului de Miniștri numărul 3522... trebuia predat sfatului. Din păcate însă, conform hotărîrii directorului G.A.S., Cosmeletă, și a inginerului șef de la același G.A.S., Ghiță Gheorghe, această sală nu a fost predată sfatului. Acești doi tovarășii au susținut că frumosul conac ar aduce mult mai multe foloase, dacă ar fi dat oamenilor din comună, spre a-i folosi ca locuință, mai ales că nu li s-ar percepe nici chirie. Cei doi au susținut acest lucru, atît din dragoste pentru sătenii din comună, cît și din cauză că ei s-au și mutat în acest conac, fiind tot oameni din comună, care n-au nici un interes să se mute în altă parte, și să plătească chirie, numai pentru simplul motiv că în Deparați nu este cămin cultural. Mai ales că dacă s-ar muta, s-ar înființa în comună un singur cămin, pe cînd așa, sînt două: căminul directorului și căminul inginerului.

Credem că argumentele celor doi tovarășii sînt îndeajuns de puternice pentru ca ei să fie lăsați în pace... să se mute, și conacul să fie transformat în cămin cultural.

Proiectul al patrulea: Păcat de caravană

Dar, ca să revenim la caravane, pentru că mai sus ne-am ocupat de o sală de cinematografe, trebuie să arătăm măsurile care s-au luat pentru intensificarea muncii culturale în regiunile forestiere, muncitorii de aci aflîndu-se la mari distanțe de centrele de cultură. Ținîndu-se seama de aceasta, forurile de conducere au repartizat Ministerului Industriei Lemnului, Hîrtiei și Celulozei 20 de caravane, tip „Molotov”,

nou-nouțe, fiecare în valoare de peste 100.000 de lei. Ministerul Industriei Lemnului, Hîrtiei și Celulozei a mulțumit pentru acest sprijin acordat ridicării culturale a muncitorilor forestieri și a dispus de îndată ca opt din cele 20 de caravane să fie... demontate. Astfel muncitorilor forestieri le-au fost trimise mașinile, în timp ce aparatele de cinematografe au ajuns prin alte părți, deteriorate sau descompletate, înainte măcar de a fi fost întrebuițate. În momentul de față, caravanele cinematografice fac muncă culturală după următorul program: trei, în regiunea Suceava, unde alături de alte mașini, neculturale, transportă materiale; iar celelalte cinci în regiunea Timișoara și în Regiunea Autonomă Maghiară, unde au fost

transformate în ateliere mobile de reparat tractoare. Nu este exclus ca uneori fostele caravane cinematografice să-i transporte pe muncitorii forestieri și la cîte un cinematografe ca să mai vadă și el un film. Ceea ce dovedește că ministerul, dorînd să rămînă fidel titlaturii sale, s-a dovedit a fi de lemn... față de cultură.

Profund impresionați de felul în care Ministerul Industriei Lemnului, Hîrtiei și Celulozei înțelege să sprijine acțiunea de culturalizare, ne permitem să remarcăm, că, după cîte se pare, opt din cele douăzeci de caravane au fost dăruite... în pustiu.

Noi pînă una-alta am prezentat proiectul de scenariu. Așteptăm un regizor care să lucreze cu... artiștii!

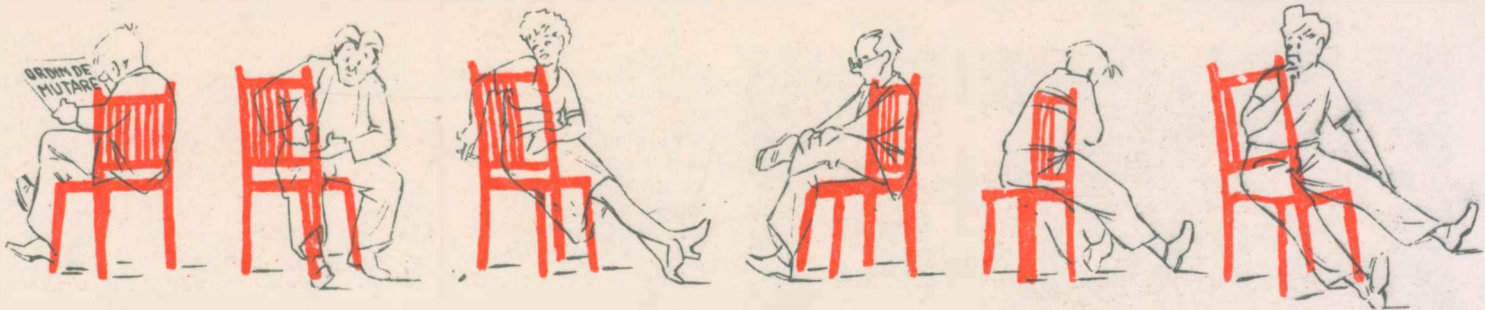
P. S. Din aceste proiecte de scenariu, se poate face un film de scurt metraj, se poate face un film de lung metraj, se poate face și o piesă de teatru, și, în sfîrșit, se poate face și o anchetă.

Ultima, credem, e cea mai necesară. Fapt pentru care am indicat și distribuția.

Al doilea P. S. Atenție la trucaje.

SADI RUDEANU

Nu sînt poet. Sînt un simplu scaun. Un obiect cu spătar și două brațe fără lustru. O mobilă ca multe altele. O cantitate neglijabilă, legănată pe patru picioare rahtice. Un accesoriu banal, pierdut într-un birou de provincie.

Sînt scaunul șefului secției de propagandă din Direcția regională agricolă Craiova... Sînt un îndrăgostit fără noroc... Sînt eroul celor cinci romanțe... cu o a șasea în devenire...

Dar, ajunge. E timpul să intru în materie. Și o voi face cu...

Prima romanță

Prima mea romanță.

Nici nu apucasem să-l privesc cum trece, cînd mi-am dat seama că el îmi fusese predestinat. Il chema Mitrea... și era inginer! Ah, de cît timp îl așteptam! De cît timp îl aștepta secția de propagandă a regiunii Craiova! De cît timp îl așteptau țărani muncitori din cele 20 de raioane, dornici de sfaturi binefăcătoare! De cît timp... În sfîrșit, cît timp l-am așteptat, nu mai contează; contează cît timp a stat. Ce să-l faci? Așa sînt toate clipele frumoase, trec repede. A stat, vasăzică, vreo două-trei luni cu mine, legăindu-mă în dulci scriștături, apoi m-a părăsit. Nu, nu din vina lui... El - fusese un băiat de aur. „Criteriile obiective” mi l-au mîncat! Abia apucase omul să se orienteze în probleme... să ia contact cu terenul... să-și facă planul de activitate propagandistică... și să se obișnuiască cu îmbrățișarea mea, cînd un ordin venit de sus, de la direcție, mi-a sfărîmat iluziile și prima spetează din partea stîngă a firavului meu trup nelustruit. Mai tîrziu, am aflat că, gelos pe norocul ce dăduse peste mine, scaunul serviciului hortiviticol intervenise pe lângă tovarășul director, care a și fost repede convins: „Ce nevoile avem de propagandă agricolă? Lasă că ne descurcăm și fără! Să-l dăm pe Mitrea la hortiviticol și, dacă

de ȘTEFAN HORIA

s-o mai lvi careva, facem și propagandă”. Și a plecat. Mitrea, nu directorul!

A doua romanță

Speteaza frîntă încă nu-mi fusese dresă, cînd iată că pe ușa camerei în care-mi pierdusem nădejdea să mai văd pe cineva intrînd, apărui... tovarășul Belciug! Adus cu mari sacrificii de la sectorul agricol raional Calafat! Priceput! Întreprinzător! - și - ah! - tandru... Cum mi-a mai mîngîiat cheresteaua, șoptînd: „Pe scaunul ăsta voi șede cînd voi concepe planul de transformare a regiunii Craiova din codașă în frunțașă!” Era omul meu! Am hotărît să mă leg cu un lacăt de acest Belciug, ca să nu-mi scape așa cum îmi scapase Mitrea. Și, într-adevăr, Belciug făgăduia să realizeze ceva... Iar într-o zi, l-am auzit exclamînd: „Gata intrarea în problemă! Acum pot trece...” - „Inapoi la Calafat!” Da. Inapoi la Calafat. De unde venise cu trei luni în urmă. Și fără să fi avut timpul să-și înceapă activitatea propagandistică propriu-zisă. Zadar nică am scriștit din toate încheieturile nefericitului meu schelet:

„O, nu pleca, rămii, rămii,
„Să realizezi ceva intii...”

Zadar nică! Și de data asta a fost mai tare conducerea direcției regionale, frîngîndu-mi totodată și cea de-a doua spetează din regiunea stîngă a neconsolatului meu lemn de fag.

A treia romanță

Luni de zile trecură de la această împlinire. Într-o zi, ușa se deschise pentru a treia oară. Și intră o tînră... minunată... încîntătoare... Noua șefă a secției de propagandă agricolă, tovarășa Năzdrăvan. Cu

cîtă dragoste am luat-o în brațe! Cum m-am mai agățat de ea cu ajutorul unui cui vechi care mișise lîngă rezemătoare, ca nu cumva să-i treacă prin mînte, ca și celorlalți, să plece. Năzdrăvana mea însă nici nu se gîndea să plece! Nici nu se gîndea să iasă din birou! Nici nu se gîndea să se ridice de pe scaun! La un singur lucru se gîndea, cum să facă, să rămînă toată viața la orăș, fără ca totuși să se spună ceva rău. Nu, nu despre propagandă agricolă, ci despre șefa acestei secții. Pînă la urmă, ce e drept, de spus, nu s-a spus nimic rău. S-a scris. În presă. Altfel, prin simpla grijă a conducerii direcției regionale, nici nu-mi închipui cum putea fi urnită tovarășa Năzdrăvan de pe scaunul de care se agățase.

Cîteva luni a durat calvarul meu. Mă dezălase de atîta jezut. Iar cînd am văzut-o ieșînd pe ușă - pentru ultima dată - am oftat ușurat. Atît de adînc am oftat, că mi-a plesnit și cea de-a treia spetează.

Și iar a mai stat propagandă... și iar a mai trecut un timp.

A patra și a cincea romanță

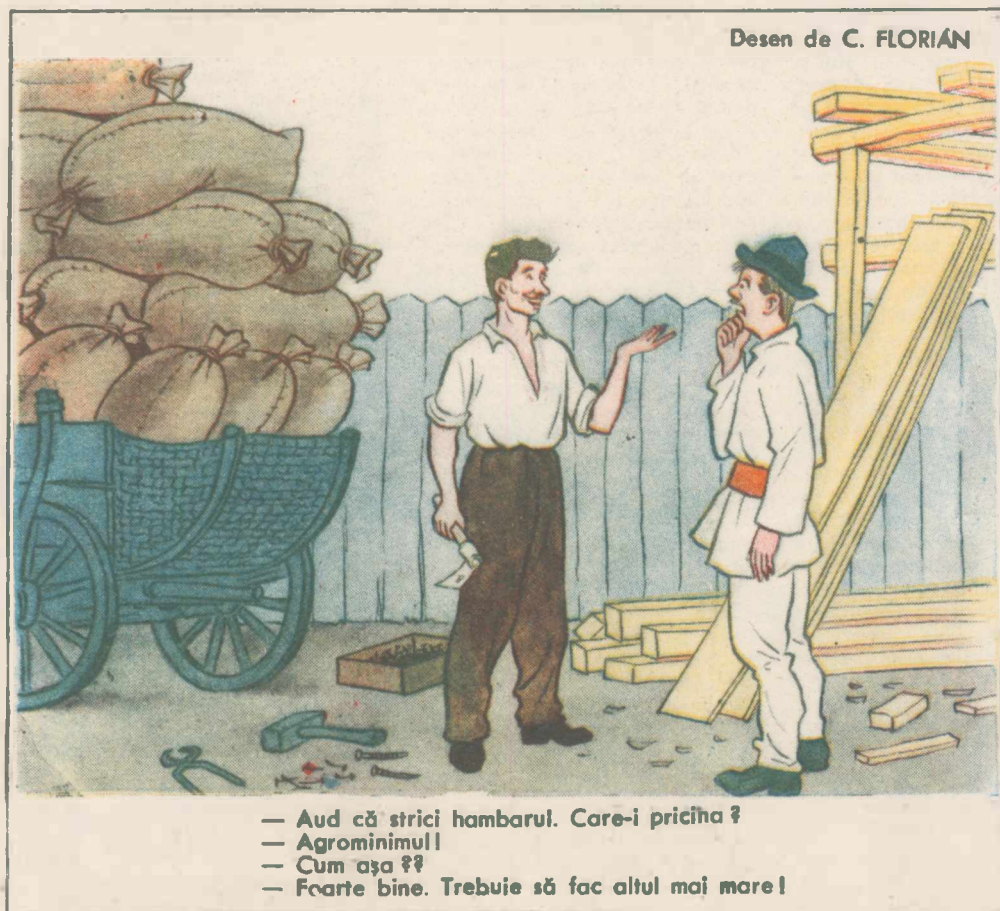
Nu, nu m-am săturat povestînd, de le-am înghesuit pe „a patra și a cincea” la un loc. De săturat, se săturase conducerea direcției regionale Craiova. Se săturase să se tot spună că propagandă agricolă constituie pentru țărănimea muncitoare din regiune un mit, așa că, de unde pînă acum nu fusesem ocupat de loc, iată că într-o bună zi mă văzui asaltat de doi pretendenți dintr-o dată, unul mai vîrstnic și grăsuț, inginerul agronom Condurache și unul mai tînr și slăbuț, pre nume Almășanu. Mie, drept să spun, mi-a plăcut Almășanu și l-am îmbrățișat cu toată căldura. Despre inginerul Condurache s-a afirmat mai tîrziu că s-a răsurnat din scaun datorită șubrezeniei mobilierului direcției. Nu știu care a fost mai șubred: Condurache sau scaunul pe care a stat fără întrerupere timp de cîteva luni. Cert este că, în cele din urmă, am rămas cu Almășanu, băiat sfios, dar priceput... și am luat povestea de la început. Almășanu a studiat, a cutreierat și, cînd, în sfîrșit, s-a inițiat - gata, gata să treacă la latura practică a propagandei - a fost mutat.

A șasea și ultima romanță

Pînă cînd vor continua nefericirile mele? Mi-a sărit și cea de-a patra și cea de-a cincea spetează... Cine ar avea curajul să reînceapă această mînăstire a unui meșter Manole modern - munca de propagandă agricolă în regiunea Craiova - unde de documentat te poți documenta, dar, cînd să treci la propaganda propriu-zisă rișt să fii luat la ochi ca element capabil și trimis la o muncă „mai de răspundere”?

Era o dimineață mohorîtă de toamnă cînd un tînr slăbuț se opri în fața mea, mă cîntări din ochi și-mi puse hamletiana întrebare: „Ai să mă ții în această secție, sau nu?” Mi-am răsucit distant speteaza rămasă și am trosnit blăzat din toate încheieturile: „Nu-mi ia răspunderea!” Și-a luat-o el, în schimb, și s-a așezat la treabă. Il cheamă Predescu.

Odată, s-a întors obosit de pe teren. S-a sprîlînit de brațele mele, îngîndurat. Atunci l-am șoptit: „Nu te preda, Predescule! Du-ți munca pînă la capăt! Că dacă mai încearcă cineva să te ia de aici, și să mă lase gol... cea de-a șasea și ultima mea spetează n-am să-mi admit să-mi sară. Atunci are să-mi sară țandăra! Și pe scriștitul meu de onoare, are să fie de rău! Eu mă țin de cuvînt, pentru că sînt un scaun cu scaun la cap”.

Desen de C. FLORIAN

- Aud că strici hambarul. Care-i pricina?
- Agrominimul!
- Cum așa??
- Foarte bine. Trebuie să fac altul mai mare!

P R E L U C R A R E

(F r a g m e n t)

Maxim Kondratievici Borovkov se întorcea în oraș din călătoria pe care o făcuse prin câteva colhozuri, unde fusese trimis, cum se spune, „să bage oamenilor mințile în cap” și să-i „prelucreze”.

„Pobeda” care-l ducea pe Maxim Kondratievici nu era aceea cu care călătorea el de obicei, iar șoferul ei nu-i plăcuse încă de la plecarea din oraș. Tăcut, ursuz chiar, cu o mutră ciudată - falci mari, mustați stufoase ca ale lui Ceașev, un nas mare, uscățiv, cu o pereche de ochelari în ramă frumoasă de baga, iar pe cap o șapcă veche cu panglică de tanchist, decolorată de vreme. De la unul ca asta n-ai să auzi o anecdotă mai pipărată, de-a șoferilor, care să-ți mai alunge plictiseala drumului. E drept, însă, că acest om ursuz (il cheama Pologaev) conducea mașina foarte bine.

Tolănit confortabil în spatele mașinii, Borovkov își imagina cu plăcere cum va ajunge acasă, cum se va spăla și se va schimba, cum va bea un pahar cu ceal fierbinte și se va întinde într-un așternut curat. Că de, și-a binemeritat dreptul la liniște și odihnă!

Deodată Pologaev frină, se întoarse spre el și-i spuse oarecum încurcat:

- Bucluc! No să ne ajungă benzina! Am cam greșit socoteala...

Maxim Kondratievici era gata să-l „prelucreze” cum se cuvine, dar se stăpini.

- Ce propui?

- Va trebui să o cotim pe drumul vicinal. O să ne oprim la Peșkino, unde înainte a fost colhozul „Primul văstar al lui Octombrie”, iar acum, după comasare, e a doua brigadă a colhozului „Farul revoluției”. Acolo ne aprovizionăm cu benzină.

Traseră mașina în fața casei de lectură. Pologaev plecă iar și se întoarse cu brigadierul, un flăcău uscățiv, de vreo douăzeci și șapte de ani, cu minte lungi, nas mare, gros, și ochi mici și inteligenți. Se recomandă: Maxim Noskov, și îl pofti pe „tovarășul de la regiune”, să stea de vorbă cu colhoznicii până ce șoferul pune la punct mașina.

- Cum să nu, cu plăcere! - primi voios Maxim Kondratievici. - De altfel și pe mine mă cheamă tot Maxim, tiz pe tiz se ajută. Să mergem!

Brigadierul conduse oaspetele la masa prezidiului și anunță că „tovarășul de la regiune” e numal în trecere prin Peșkino, dar ar dori să stea de vorbă cu poporul.

- Așa că, să-l ascultăm. Am o rugămintă deosebită la mamele cu sugari, - își încheie el vorba, fiți conștiente, tovarășe mame, cum încep să urle, scoateți-l la aer. Ne-am înțeles? Ne-am înțeles! - își răspunse tot el, și se așeză.

În vreme ce brigadierul îl prezenta colhoznicilor din Peșkino, Maxim Kondratievici izbuti să chibzuiească la tema expunerii sale. Se ridică de pe scaun, aruncă o privire pătrunzătoare asupra tavanului

proaspăt vărui, apoi asupra celor din sală, care se uitau la oaspetele aflat în trecere pe la ei, cu o curiozitate sinceră, firească, își drese glasul și... dădu drumul la robinet.

Despre ce anume le vorbi Borovkov colhoznicilor din Peșkino, ce idei le propovădui? De fapt nu era vorba decît de o singură idee, și anume: pentru ca și colhozul lor să aibă recolte bogate, trebuie să studieze experiența agrotehnică a fruntașilor. Nimănui nu i-ar fi trecut prin gând să pună la îndoială și, cu atât mai mult, să dovedească acest adevăr bine cunoscut de toată lumea. Dar, Borovkov se apucă să-l dovedească. Ba chiar se lansă în discuție contradictorie cu un alt Borovkov, imaginat, care, se vede treaba, se îndoia că doi și cu doi fac patru, și îi aduse argumente „pro” și „contra”.

- Trebuie să studiați experiența colhoznicilor fruntași! - încerca Borovkov să-l convingă pe colhoznicii din Peșkino. - Trebuie să o studiați, tovarășii!

Și, după o pauză semnificativă, repetă:

- Trebuie să țineți minte, odată pentru totdeauna, că a studia experiența colhoznicilor fruntași e o necesitate. O necesitate, tovarășii!

O nouă pauză, și mai semnificativă, apoi mai departe: - E o datorie a noastră să-l cunoaștem pe fruntașii noștri. O datorie, tovarășii! Nu trebuie să uităm că, dacă îl vom uita, nu vom putea studia cum trebuie experiența fruntașilor. Nu vom putea, tovarășii!

...Cel dintîi care nu se mai putu stăpini fu un colhoznic bătrîn, așezat chiar în primul rînd.

La început l-a ascultat pe Borovkov cu atenție, sorbindu-l fiecare vorbă, apoi a început să caște pe furis, acoperindu-și încetîncor gura cu mîna sa arsă de soare și zbricită; după aceea, a căscat de cîteva ori pe față, zgometos, molfăind jalnic din buze, apoi ochii lui albaștri, spălăciți, s-au tulburat, acoperindu-se cu o poșgîhță albicioasă, ca la o găină abia tăiată. Bietul moșneag scăpă toiașul din mînă, își lăsă capul în plep și începu să șulere ușurel pe nas. Cel din jur îl înghiontîră. Omul se îndreptă din spate, se fol puțin pe laviță și spuse cu glas tare: „Vă rog să mă iertați, am greșit”, și așinti asupra lui Borovkov o privire încordată, blajină, de mucenic.

Nu trecu mult și în fundul sălii începu să urle un copil. Mama se grăbi cu el spre leșire, iar cineva îl strigă în gura mare, cu vădită ironie:

- Foarte bine faci, Daria! Ieși la aer! Cum să rabde sărmanul copil!

Borovkov pricepu că era timpul „să închidă robinetul”. Făcu o pruietă verbală plină de grație, aminti încă o dată colhoznicilor din Peșkino că nu trebuie să uite „de necesitatea de a studia experiența” și se așeză.

Brigadierul care prezida adunarea propuse să se treacă la întrebări. Pe dată, se ridică un vlăjgan tînăr, într-o cămașă cu pătrățele și cu o hălăciugă

de păr aurii pe capul netuns de multă vreme.

- Cine-l asta? - întrebă Maxim Kondratievici în șoaptă pe brigadier.

- Comsomolitul Eriomkin, tractorist, - îi răspuse el, tot în șoaptă, apoi spuse tare: - Zi, Eriomkin!

- Uite ce întrebare am de pus. Am auzit că în Transural există un colhoznic, Mațev, laureat al Premiului Stalin, care a găsit metode agrotehnice proprii, încercate în practică. Nu ați putea dumneavoastră, tovarășe Borovkov, să ne spuneți cum cum vine socoteala cu inovația asta a lui Mațev? Lămurii-ne și pe noi, pe cît se poate...

Maxim Kondratievici auzise în treacă despre Mațev din Transural, citise cîndva ceva, nu știa însă nimic precis. Dar nu era cu puțință să le spună verde în față: „Nu știu, vă rog să mă iertați!” Autoritatea unui activist regional nu-i permitea așa ceva.

Încruntîndu-se, Borovkov răspunse:

- Întrebarea tovarășului Eriomkin mă convinge încă o dată, tovarășii, cît este de necesar să studiezi experiența fruntașilor! Despre realizările lui Mațev s-a scris destul. Înceamnă că trebuie să citim, tovarășii! Trebuie să ținem minte, odată pentru totdeauna, că, fără a citi cărți de agricultură, nu vom izbuti, să ne însușim experiența fruntașilor. Nu vom izbuti, tovarășii!

Dăduse iar drumul la robinet.

- Mai are cineva vreo întrebare de pus? - întrebă cu glas obosit brigadierul, după ce Maxim Kondratievici îi răspunse lui Eriomkin.

- Am eu o întrebare - se auzi în fundul sălii un glas sonor de femeie. De ce în colhozul „Valul revoluției”, recoltele lui Barannikov sînt de două ori mai bogate decît ale noastre? Pămîntul doar e același - cum e al lor, așa-i și al nostru! Să ne lămurească tovarășul de la regiune!

Ochii „tovarășului de la regiune” începură să alerge neliniștiți. Barannikov era un fruntaș vestit în regiune, chiar și secretarul comitetului regional a vorbit despre dînsul la plenară. Dar ce anume o fi făcînd el acolo, în „Valul revoluției”?

Maxim Kondratievici se ridică de la locul său încet, ca să măi câștige timp. Toată speranța lui era că robinetul va funcționa automat. Dar vai, robinetul se deschise, însă apa nu curgea. Gura lui Borovkov scoase niște sunete nedefinite, care aminteau șopotul acela ciudat ce se aude în robinet cînd pe conductă nu este apă. Printre rînduri se auziră risete înfundate.

Și tocmai în această clipă îngrozitoare, Maxim Kondratievici îl zări în ușă pe șoferul său făcîndu-i semne. Un sentiment de căldă recunoștință față de înțelegătorul și ingeniosul Pologaev cuprinsese inima lui Maxim Kondratievici. Găise țesirea din impas.

- Aș răspunde cu plăcere la această întrebare, tovarășii, - spuse Borovkov cu grație sa obișnuită, pe care și-o regă-

sise între timp, - dar uite, șoferul nu mă lasă. E tirziu, trebuie să plec, tovarășii! Povestea cu Barannikov e lungă, trebuie să vorbești amănunțit, pe îndelete... Așa că... rămîne pentru data viitoare, tovarășii!

Maxim Kondratievici vru să-și ia rămas bun de la brigadierul care prezida adunarea și îi și întinse mîna sa plinuță, cînd deodată se întimplă ceva inexplicabil: Pologaev ceru cuvîntul, Borovkov, înmărmurit, se lăsă pe scaun.

Apropiîndu-se de masă, Pologaev își scoase șapca, își îndreptă mustățile și spuse:

- Cunoasc bine drumurile de pe aici, așa că tovarășii împuterniciți să nu-și facă griji, o să ajungem repede. Iar la întrebarea tovarășei trebuie dat un răspuns...

Și după ce-și scoase din buzunarul hainei un carnet de însemnări dolofan, începu să le povestească celor din sală despre minunile făcute de Barannikov la „Valul revoluției”. Vorbea simplu, cu ușurință, documentat, într-un cuvînt, ca unul care cunoaște bine problema.

Sala răsună de glasuri aprobative. Întrebările curgeau una după alta. Pologaev răspundea la toate. Chiar și moșul cu toiașul se învioră și-l rugă pe șofer să vorbească despre „Livada lui Barannikov”. „Se spune că la el merele de varietatea „Clar-alb” sînt cît un pepene de mare!” După ce aruncă o privire în carnet, Pologaev vorbi și despre livadă.

Vînat la față de furie, Maxim Kondratievici îi făcu pe sub masă un semn cu genunchiul brigadierului. Acesta se ridică și spuse că e într-adevăr tirziu și că, din păcate, e timpul să încheie discuțiile. Comsomolitul Eriomkin strigă cu îndrăzneală de la locul lui:

- Propun să mulțumim tovarășului de la regiune, conducătorului... (Eriomkin făcu o pauză) mașinii, pentru lucrurile atât de interesante pe care ni le-a povestit.

Izbutniră aplauze.

...Maxim Kondratievici și Pologaev străbătură satul fără să scoată o vorbă și numai după ce mașina ieși pe șosea, Borovkov, pufnind supărat, îl întrebă:

- Ia ascultă, cum de ai izbutit să... să culegi atîtea cunoștințe?

- Am avut prilejul să duc cu mașina prin colhozuri mulți tovarășii împuterniciți, - îi răspunse șoferul, fără să se întoarcă spre el, - și pe mine mă interesează agricultura. Iar cu oamenii îmi place să stau de vorbă. Ei, așa am prins...

...A doua zi, Maxim Kondratievici se prezentă la instituția care-l trimisese în inspecție prin colhozuri cu un raport frumos, bătut la mașină.

Un slujbaş luă manuscrisul, destul de voluminos, și se interesă politicos:

- Cum și-a mers, Maxim Kondratievici?

- În general, bine.

- Ai avut de băgat cuiva mințile în cap?

- Da, - oftă Maxim Kondratievici. - Am avut! Strașnică prelucre - a fost pentru... unii... Da... strașnică!

(Din volumul „Oaspeți dragi”, apărut în „Editura Cartea Rusă”)

ROMEO ȘI JULIETA

LA PUNCTUL ZOOOTEHNIC

Minunată e vara la țară. Ne-au zugrăvit-o cu neîntrerăcută măiestrie clasicii noștri, Eminescu, Alecsandri, Odobescu și alții, care își găseau deslățate și liniște înălțătoare în ungherele cele mai tainice și sălbatice ale naturii. Ne-o înfățișează de asemenea scriitorii și poeții noștri contemporani. Unii cîntă frumusețile naturii întîlnite în jurul casei de creație din Sinaia, unicul și cel mai reprezentativ colț al întinselor noastre plajuri...

Dar cine oare nu este îndrăgostit și copleșit de măreția acestor minuni?... Am întîlnit chirurghi care după munca lor salutară își găseau odihna în luminișul unui codru, respirînd cu nesaț ozonul fără urme de cloroform, am întîlnit anumiți responsabili care întinși pe covorul verde al ierbilor, copleșiți de o binefăcătoare înălțate, uitau de rafturi, de teșghele de marfă și de clubuc...

Mal deunăzi, de pildă, am în-

țîlnit în comuna Băneasa, raionul Giurgiu, un inginer-zootehnician fermecat de frumusețile naturii, pînă peste cap. Pînă peste capul președintelui de sfat. Și asta pentru că îi place omului natura. Natura vie. Natura asta vie are ochii ca mura, buzele ca fraga și părul ca spicul grîului!... Tincuța îi zice acestei naturi. Tincuța Bodea. E zootehniciană și e subalterna inginerului îndrăgostit... de natură. Mă vești întreba firește și pe bun temel, pentru ce mă amestec în treburile lor? Și o să vă răspund: pentru că nu se amestecă ei. Inginerului îi zice Heliade Mustață. Cel care îl îndrăgește îl alintă Mustăcioară. Are omul o gabrioleță. Înseamnă așadar că nu joacă la Pronosport. Dacă ar juca la Pronosport ar fi avut motocicletă. Cu siguranță ar fi avut pentru că s-a antrenat serios: nu are nici un rezultat exact... de pe teren. Controlează munca din goana gabri-

oletei. Vă închipuiți ce control temeinic cînd gabrioleta e trasă de un cal care mîncă jăratie. Au încercat oamenii să-i schimbe bidivul plin de foc pe o mîrtoagă. Nădărdiau că astfel o mai face inginerul cite-o halță...

Se rugau sătenii de el să mai dea o raită prin comună că multe dintre vite și-au cam îrosit puterile, din felurite pricini și au slăbit de tot!...

- „Nu-oi fi dumneata veterinar, dar oricum te pricepi mai bine ca noi.”

- N-am vreme la spus zootehnicianul. Nu vedeți? Zootehnician e unul, iar vitele s-o sută!

- Apoi cu asemenea grijă, cum le porți dumneata, au răspuns oamenii, ne temem că în scurtă vreme n-or mai fi ele o sută!

- Ei, atunci oi avea răgazul să le văd pe toate!

- Și pînă atunci?

- Pînă atunci înșirațiile în lungul ulței. Nu-i sarcina mea, dar pentru că e vorba de sprîjin o să trec pe acolo cu gabrioleta și o să mă uit la ele din fugă!

- Și asta o să le mai întărească puterile?

- Firește! Ochiul zootehnicianului îngrășă vita.

- Mda, așa o fi, mormăi un moșneag, scărpinîndu-se după ceafă, numai că vaca mea nu e dintre cele cu carte și ce mă fac, dacă nu-i intră zicala asta în cap? Ce spui, tovarășe inginer?

N-a mai spus nimic inginerul, fiindcă pînă să termine moșul vorba, el se afla dincolo de a treia comună. Aici, din goana zănată a pîntenogului înspumat, a azvîrlit prin fereastra sfatului o evidență cu „Sarcini trasate președintelui de sfat”. Ar fi aruncat evidența prin ușa larg deschisă, - era mai lesne de nimerit, - dar vedeți că fereastra răspundea chiar în biroul președintelui, și lui Mustață îi place să fie operativ.

Ah, îndrăgostitul de natură! Cum să-i pretinzi unei firi poetice să se plece asupra unor hîrtii și sarcini atât de rigide!...

La fel de neînțeleasă și sensibilă este și Tincuța Bodea, tehniciană. Visătoare, visătoare dar și nespus de realistă! Ea merge fără șovăire pe drumul trasat de gabrioleta șefului...

Îi este atât de scumpă gabrioleta, că uită de sarcinile ei. Cu dumnezeu înainte și cu Mustață alături viața pare mai trandafirică și soarele mai vesel, chiar dacă planul de muncă nu-i respectat.

Zootehnicianul distrat, așa cum șade bine unui poet, n-a schimbat pînă acum nici măcar două vorbe cu vreunul din membrii Comitetului executiv al sfatului. Umblă cu capul în nori, ca poezii de ieri, de unde coboară numai de două ori pe lună: la 1 și la 15 pentru a-și ridica salariul. Sînt singurele puncte din planul lui de muncă, respectate cu sfințenie.

Că doar și poezia trebuie să aibă baze materiale.

Mai rămîne să se găsească o bază materială și punctului zootehnic de la Băneasa, deoarece pînă în prezent punctul pare într-adevăr o poezie: numai imagini... O poezie cu trei strofe... Heliade Mustață o strofă, Tincuța Bodea o strofă, munca pe teren o catastrofă...

AL. VIANU

O CURSA

Direcția regională C. F. Stalin a primit o sesizare a „Urzicii”, cum că trenul local „Cursa 3302” Orașul Stalin - Ploești, care circula numai în timpul nopții, are vagoane neluminate, iar unele vagoane au și ușile defecte și geamurile sparte, - neajunsuri care îngreunează condițiile de călătorie cu această cursă.

Această sesizare, Direcția regională Stalin a trimis-o spre rezolvare, Serviciului exploatare C. F. Ploești. (Adică, această direcție regională și-a declinat competența în favoarea unui serviciu dintr-o altă regiune).

„Urzica”, neprimind timp de peste o lună nici un răspuns, a întrebat serviciul din Ploești: ce măsuri a luat?

Și acest serviciu n-a răspuns că... a trimis sesizarea noastră s-o rezolve... Serviciul feroviar din Orașul Stalin, cazul fiind de competența Direcției de vagoane din Orașul Stalin.

Deci, una din... patru:

1. sau Direcția regională C. F. Stalin a știut că rezolvarea sesizării „Urzicii” era de competența unui serviciu din raza regiunii sale, și totuși a trimis-o unui serviciu din altă regiune, - ceea ce n-a fost... serios din partea sa;

2. sau n-a știut, - ceea ce a fost și mai neserios;

3. sau Direcția regională C. F. Stalin a îndrumat bine sesizarea la Ploești, dar serviciul din Ploești fuge de răspuns și de... răspundere, îndrumînd sesizarea într-altă parte;

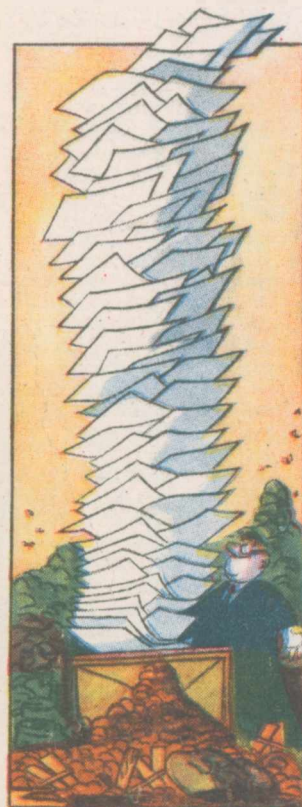
4. sau sesizarea „Urzicii” putea s-o rezolve serviciul oricărei regiuni fie din Or. Stalin, fie din Ploești, deoarece „Cursa 3302” circula pe ruta Orașul Stalin - Ploești, dar ambele foruri se eschivează.

Oricare dintre aceste patru situații ar fi cea reală, un lucru e clar: atitudinea forurilor feroviare de mai sus față de sesizarea „Urzicii” cu privire la „Cursa 3302” nu trebuie să se transforme într-o... cursă a fugii de răspundere.

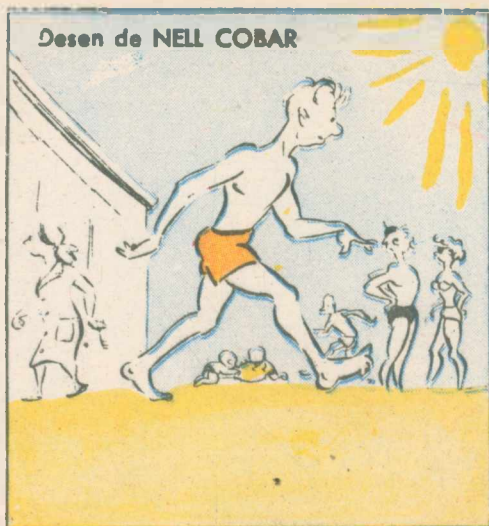
Proverb: forul feroviar care fuge așa, poate cădea în propria... cursă.

Desen de C. MOSOR

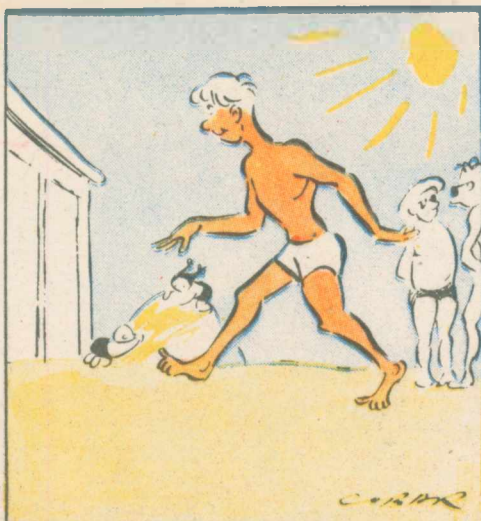

..Sper că n-am neglijat nimic și că totul este în regulă!
Pot da drumul la vânzare.

Desen de NELL COBAR

ÎNAINTE

ȘI DUPĂ

— Ce-i cu tovarășul?
— E de la registratură, însă în schemă ocupă un post de pompier, și dacă vine vre-un control...

Desen de I. CONSTANTINESCU

DRAGĂ URZICO

DRAGĂ URZICO,

S-a cerut sfatul popular rațional Petroșani (regiunea Hunedoara) să facă demersuri pentru a se trimite din com. Moldova Nouă, raionul Moldova Nouă (reg. Timișoara) un certificat de naștere.

Și, din luna ianuarie, atât sfatul rațional Petroșani, prin nenumărate adrese urgente, cât și petiționarul personal prin... telegrame, au intervenit mereu, întâi la sfatul comunal Moldova Nouă, apoi la sfatul rațional Moldova Nouă,

dar fără nici un rezultat.

Prin luna mai, sfatul a răspuns în sfârșit susținând că... a expediat certificatul! Bineînțeles, cum l-ai primit tu, dragă Urzico, așa l-au primit și cei de la Petroșani.

Vei zice că sfatul rațional Moldova Nouă, procedând așa, își dă singur... certificat.

Iată: s-au împlinit opt luni de când s-a cerut acest act de naștere. Întrăm acum în a noua lună. Știu că e maximum de termen pentru orice act de

naștere. Cred că de aceeași părere e și forul... superior al numitului sfat.

Încît, dacă în cuprinsul acestui termen nu se va produce... fericitul eveniment, prevăd, dragă Urzico, că funcționarii vinovați își vor găsi... nașul.

Karpinecz Ioan
Petroșani

DRAGĂ URZICO,

De cinci ani se construiește în comuna noastră Ghelar, regiunea Hunedoara, un grajd comunal pentru animale reproducătoare, și nu se mai termină. S-au pus între timp temelii, s-au făcut și 3000 de cărămizi, dar mai departe nu s-a mers.

Pesemne, sfatul popular comunal nu termină acest grajd, fiindcă a observat că - de cinci ani - animalele reproducătoare se reproduc și fără grajd comunal.

Se reproduc într-adevăr. Dar de ce e nevoie să se reproducă la nesfârșit și în producția birocratică a sfatului?

Locuitorii din Ghelar,
cu grijă pentru animale

URZICO,

Avem și noi, la întreprinderea „Electrofar” din Capitală, fruntașii noștri în producție, cu care desigur ne mîndrim.

Numai că... ne mîndrim cu cei de... anul trecut. Nu fiindcă n-am avea și anul acesta fruntași. Avem. Ba îi avem numai pe cei de anul acesta, deoarece realizările celor din anul trecut

sînt depășite. Dar pe panoul nostru de fruntași sînt popularizați tot cei din anul trecut. Fruntașii noi, nu.

Propunem deci să fie popularizați, prin „Urzica”... responsabili cu acest panou, care - de un an de zile - nu l-au mai schimbat, dovădindu-se astfel, în cadrul sarcinilor lor, niște adevărați codași.

Să fie popularizați ca niște codași fruntași.

Grigorescu Ion
Calea Victoriei 25
București

URZICUȚO,

Vrem să vedem filme la cinematograful „7 Noiembrie” (fost „Carmen”) din Capitală, - dar cinematograful cînd îl cauți e închis.

Atribuit mai de mult, ca sală de festivități, uzinei textile „7 Noiembrie” acest cinematograf a fost trecut recent în cadrul rețelei cinematografice de stat. Cu toate că uzina nu utilizează această sală dect în mod sporadic, conducerea uzinei refuză - sub felurite prețuri - să predea sala rețelei cinematografice.

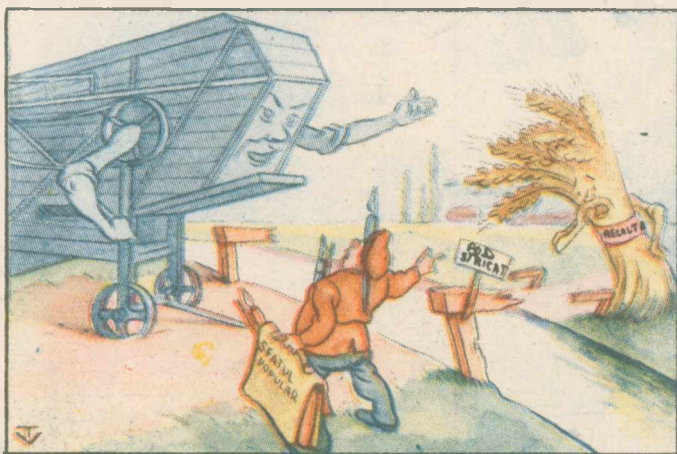
Astfel, locuitorii unui întreg cartier (Dudești-Dristor-Laborator) sînt lipsiți de o sală de cinema.

Dragă Urzico, indiferent de ce prețuri urzește mereu țesătoria, izele acestei chestiuni trebuie descurcate.

Această sală trebuie să fie cinematograf de stat, adică de... rulat filme. Nu de stat... închis.

Valeriu Cornea
Str. Toamnei 28
București

Podul dintre comunele Buzescu și Mașrodeni, raionul Alexandria, fiind rupt de peste doi ani, mașinile agricole nu pot ajunge la destinație.

SFATUL POPULAR: — Treci valea să treieri recolta!
BATOZA: — După dv.!

Desen de V. TIMOC

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariatul de redacție 4.28.15,
Secția scrisori 4.60.34, Secția viața internă 4.72.23

3

O FEREAȘTRĂ DESCHISĂ SPRE VIITOR...

Desen de RADU GEORGESCU